EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 8.12.2021
COM(2021) 782 final

2021/0411 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om informationsutbyte mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter och om upphävande av rådets rambeslut 2006/960/RIF

{SEC(2021) 420 final} - {SWD(2021) 374 final} - {SWD(2021) 377 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Allmän bakgrund

Enligt strategin för EU:s säkerhetsunion[1], den nya agendan för terrorismbekämpning för EU[2] och EU:s strategi för att bekämpa organiserad brottslighet 2021–2025[3] kräver gränsöverskridande hot samordnade, mer riktade och anpassade insatser. Nationella myndigheter som verkar på fältet ligger i frontlinjen i kampen mot den organiserade brottsligheten och terrorismen. Åtgärder på EU-nivå och globala partnerskap är avgörande för att säkerställa ett effektivt samarbete och informations- och kunskapsutbyte mellan nationella myndigheter, vilket främjas av ett gemensamt straffrättsligt regelverk och effektiva finansiella resurser. Den organiserade brottsligheten och terrorismen är dessutom symboler för kopplingen mellan inre och yttre säkerhet. Dessa hot sprids över gränserna och kommer till uttryck genom organiserade kriminella grupper och terroristgrupper som bedriver en rad olika typer av brottslig verksamhet.

I ett område utan inre gränskontroller (*Schengenområdet*[4]) bör poliser i en medlemsstat ha likvärdig tillgång till information som sina kollegor i en annan medlemsstat (på samma villkor). De bör samarbeta effektivt och automatiskt i hela unionen. Utbyte av information om straffrättsliga frågor är därmed en viktig faktor för att trygga säkerheten i Schengenområdet.

I samband med avskaffandet av kontrollerna vid de inre gränserna i Schengenområdet fastställdes ett antal bestämmelser om informationsutbyte och polissamarbete i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet. Dessutom inrättades Schengens informationssystem (SIS), genom vilket man skapade en gemensam databas för EU:s säkerhet och gränser med information om eftersökta och försvunna personer och föremål i form av registreringar.

Enligt EU:s hotbildsbedömning avseende grov och organiserad brottslighet för 2021 (Socta) finns över 70 % av de organiserade kriminella grupperna representerade i fler än tre medlemsstater[5]. I 2021 års Socta och *Europeisk narkotikarapport*[6] från Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk beskrivs ett antal områden inom vilka grov och organiserad brottslighet förefaller öka. Samtidigt befinner sig EU, enligt agendan för terrorismbekämpning från december 2020[7], fortfarande på en hög terrorberedskapsnivå.

Schengenområdet är världens största område med fritt resande. Det gör det möjligt för mer än 420 miljoner människor att röra sig fritt och för varor och tjänster att flöda obehindrat. Genom att avskaffa gränskontrollerna mellan medlemsstaterna har Schengenområdet blivit en del av vår europeiska livsstil. Det är en symbol för det sammanlänkade Europa och banden mellan

---

1 COM(2020) 605 final.
2 COM(2020) 795 final.
3 COM(2021) 170 final.
4 Schengenområdet utgörs av Österrike, Belgien, Tjeckien, Danmark, Estland, Finland, Frankrike, Tyskland, Grekland, Ungern, Island, Italien, Lettland, Liechtenstein, Litauen, Luxemburg, Malta, Nederländerna, Norge, Polen, Portugal, Slovakien, Slovenien, Spanien, Sverige och Schweiz.
5 Europol (2021), Europeiska unionen, *Serious and Organised Crime Threat Assessment (EU SOCTA)* (inte översatt till svenska).
6 Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk (EMCDDA), *Europeisk narkotikarapport 2021*.
7 COM(2020) 795 final.

EU:s medborgare[8]. Schengenområdet bidrar också till att den inre marknaden fungerar effektivt och därmed till tillväxten i unionens ekonomi[9].

Människors ökade rörlighet i EU ger dock också upphov till ytterligare utmaningar vad gäller att förebygga och bekämpa brottshot och säkerställa den allmänna säkerheten. Det finns nästan 2 miljoner gränspendlare, däribland 1,3 miljoner gränsarbetare[10]. Trots att covid-19-pandemin har minskat rörligheten inom EU kommer människors rörlighet troligen att fortsätta vara viktig i framtiden.

Under senare år har Schengenområdet upprepade gånger satts på prov genom en rad kriser och utmaningar, vilket har lett till att flera medlemsstater har återinfört kontroller vid de inre gränserna. En av de orsaker som medlemsstater har angett för sådana beslut har varit irreguljära migranters oreglerade sekundära förflyttningar[11], som enligt dessa medlemsstater utgör ett allvarligt hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten och därmed motiverar behovet av att återinföra gränskontroller. Enligt förordning (EU) 2016/399[12] (*kodex om Schengengränserna*) får ett tillfälligt återinförande av gränskontroller endast användas under en begränsad tidsperiod, under exceptionella omständigheter (som t.ex. migrationskrisen 2015/2016), som en sista utväg. Det finns i synnerhet utrymme för förbättring vad gäller användningen av poliskontroller och polissamarbete, däribland givetvis i fråga om informationsutbyte och kommunikation. Dessa åtgärder, särskilt om de kombineras med varandra, kan ge samma resultat som tillfälliga inre gränskontroller i fråga om att hålla de sekundära förflyttningarna under kontroll, och de är mindre ingripande vad gäller den fria rörligheten för personer, varor och tjänster.

Det ständigt föränderliga kriminella landskapet och personers rörlighet talar för att gränsöverskridande samarbete mellan brottsbekämpande myndigheter i EU och i Schengenområdet är avgörande för att kunna hantera brott och göra det möjligt för EU-medborgare och tredjelandsmedborgare som vistas lagligt inom territoriet att utnyttja den fria rörligheten på ett säkert sätt. Stora utmaningar återstår dock vad gäller de brottsbekämpande myndigheternas möjlighet att ändamålsenligt och effektivt utbyta information med sina motsvarigheter i andra medlemsstater. Kapaciteten för detta varierar fortfarande kraftigt mellan medlemsstaterna, vilket visar på en fragmentering som är skadlig för ändamålsenliga och effektiva informationsutbyten. Till följd av detta fortsätter kriminella personer och grupper att utnyttja denna ineffektivitet för att agera över gränserna, och irreguljära migranters sekundära förflyttningar kommer att fortsätta att vara ett problem.

• Motiv och syfte med förslaget

Det övergripande syftet med detta förslag är att lagstifta om organisatoriska och förfarandemässiga aspekter av informationsutbyte mellan brottsbekämpande myndigheter i EU, för att bidra till ändamålsenliga och effektiva utbyten av sådan information och därmed skydda ett fullt fungerande och motståndskraftigt Schengenområde. Förslaget påverkar (i synnerhet) inte tillämpningen av bestämmelserna om informationsutbyte om registreringar i SIS via Sirenekontoren.

Detta förslag till *direktiv om informationsutbyte mellan brottsbekämpande myndigheter i medlemsstaterna* är en del av ett sammanhängande paket som även består av ett förslag till

8 Eurobarometer 474: *The Schengen Area* (inte översatt till svenska).
9 COM(2021) 277 final, 2.6.2021.
10 Europeiska kommissionen (2017), *Att stärka tillväxt och sammanhållning i EU:s gränsområden*.
11 Andra vanliga orsaker som medlemsstater uppgett är migrationskrisen 2015/2016, det ständiga terroristhotet och covid-19-pandemin.
12 Förordning (EU) 2016/399 (kodex om Schengengränserna).

rådets rekommendation om att stärka det operativa gränsöverskridande polissamarbetet, ett förslag till förordning om översyn av mekanismen för automatiskt uppgiftsutbyte för polissamarbete (Prüm II) och ett förslag till ändring av kodexen om Schengengränserna i enlighet med kommissionens meddelande från juni 2021 *En strategi för ett fullt fungerande och motståndskraftigt Schengenområde*[13]. Dessa förslag ska tillsammans utgöra en kodex för polissamarbete i syfte att rationalisera, förbättra, utveckla, modernisera och förenkla det brottsbekämpande samarbetet mellan berörda nationella myndigheter, och därmed stödja medlemsstaterna i kampen mot allvarlig och organiserad brottslighet och terrorism.

Med fullt beaktande av medlagstiftarens yttranden grundas detta förslag på resultaten i den åtföljande konsekvensbedömningen. Dessa resultat inkluderar även information om, analyser av och rekommendationer från de Schengenutvärderingar på området polissamarbete som genomförts under de senaste sex åren, kommissionens meddelande *Det fortsatta arbetet med att anpassa regelverket för den tidigare tredje pelaren till dataskyddsreglerna*[14], de senaste två årens omfattande samråd med berörda parter och den viktiga samling av riktlinjer från rådet som utarbetats under de senaste 15 åren. Utifrån denna kombinerade analys har tre huvudsakliga mål identifierats. Det aktuella förslaget syftar till att uppnå dessa mål genom att åtgärda tre underliggande problem.

(1) Brist på tydliga och robusta gemensamma bestämmelser om informationsutbyte

Det första målet med detta förslag är att säkerställa att **alla medlemsstaters brottsbekämpande myndigheter får likvärdig tillgång till information som finns i andra medlemsstater**, utifrån precisa, konsekventa och gemensamma bestämmelser, i syfte att förebygga och upptäcka brott, genomföra brottsutredningar eller insatser och **samtidigt se till att grundläggande rättigheter, däribland dataskyddskrav, respekteras**.

Medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter deltar dagligen i gränsöverskridande informationsutbyten för insatser mot brott. **Bestämmelser på nationell nivå förhindrar dock att informationen flödar ändamålsenligt och effektivt.** De allmänna bestämmelserna om utbyten mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter av information med gränsöverskridande relevans fastställs i rådets rambeslut 2006/960/RIF om förenklat informations- och underrättelseutbyte mellan de brottsbekämpande myndigheterna i Europeiska unionens medlemsstater (*svenska rambeslutet*[15]), som antogs 2006, innan Lissabonfördraget trädde i kraft. Det svenska rambeslutet ersatte delvis kapitlet om polisiärt samarbete i 1990 års konvention om tillämpning av Schengenavtalet[16].

I det svenska rambeslutet fastställs **principer** för delning av information (principer om tillgänglighet och likvärdig tillgång), **tidsfrister** för att svara på begäranden om information, vilka **formulär** som ska användas för att lämna eller svara på sådana begäranden samt vilka **åtgärder** för dataskydd som ska vidtas vid behandling av denna information.

I praktiken är 2006 års svenska rambeslut emellertid otydligt, vilket hindrar att principerna om tillgänglighet/likvärdig tillgång till information i ett gränsöverskridande sammanhang genomförs fullt ut[17]. Ett resultat av detta är att bestämmelser på nationell nivå fortsätter att

13 COM(2021) 277 final, 2.6.2021.
14 COM(2020) 262 final, 24.6.2020.
15 EUT L 386, 29.12.2006, s. 89.
16 EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.
17 Dessa kvarvarande problem har i synnerhet lyfts fram i Schengenutvärderingarna på området polissamarbete. Av rapporterna från dessa landsspecifika utvärderingar framgår att praxis varierar beroende på vilken den andra staten är. De omfattar även relevanta riktlinjer från rådet och kapitlet om

förhindra flödet av information trots de insatser som gjorts för att komplettera kraven i det svenska rambeslutet genom icke bindande riktlinjer från rådet[18]. Följaktligen skulle de nuvarande osäkerheterna kvarstå och ha en fortsatt negativ inverkan på ändamålsenligt och effektivt informationsutbyte, vilket därmed skulle leda till att effekterna av utvecklingen av EU:s säkerhetslandskap och den ökade gränsöverskridande rörligheten praktiskt taget inte åtgärdas.

Att fastställa en rättslig ram i form av ett direktiv för dessa ändamål kommer därför att möjliggöra bättre övervakning och tillämpning av bestämmelserna på EU-nivå och nationell nivå, samtidigt som konvergens säkerställs i nationell praxis, vilket förbättrar ändamålsenligheten och effektiviteten hos informationsflödena mellan medlemsstater.

(2) Brist på gemensamma strukturer och effektiva förvaltningsverktyg för informationsutbyte

Det andra målet med detta förslag till direktiv är att tillnärma gemensamma minimistandarder i syfte att säkerställa att de gemensamma kontaktpunkterna fungerar ändamålsenligt och effektivt. De gemensamma minimikraven omfattar sammansättning, strukturer, skyldigheter, personal och teknisk kapacitet.

Medlemsstaterna ansvarar för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten[19]. De får i princip organisera sina egna brottsbekämpande myndigheter och tjänster på ett sätt som de anser vara lämpligt. I fråga om strukturer för brottsbekämpande samarbete har alla medlemsstater inrättat eller håller på att inrätta en gemensam kontaktpunkt[20] med ansvar för att kanalisera så många informationsutbyten som möjligt. Brottsbekämpande myndigheter får även, med grund i nationell lagstiftning eller interna regler, utbyta information direkt mellan sig. Flera olika handböcker och nationella faktablad har utarbetats i syfte att bana väg för ett harmoniserat tillvägagångssätt för hur de nationella gemensamma kontaktpunkterna ska organiseras, men det finns fortfarande betydande skillnader mellan medlemsstaterna vad gäller kontaktpunkternas struktur, funktioner, metoder och kapacitet.

En följd av detta är att **medlemsstaterna inte alltid har de strukturer som behövs för att ändamålsenligt och effektivt utbyta information med andra medlemsstater**. Nationella gemensamma kontaktpunkter fyller inte alltid sin samordningsfunktion och kan sakna resurser för att hantera det ökande antalet begäranden.

Det är värt att nämna att de inte alltid har de verktyg som behövs för förvaltning av information (t.ex. ett ärendehanteringssystem med en gemensam kontrollpanel och automatisk uppladdning av uppgifter och dubbelkontroller). **De gemensamma kontaktpunkterna har dessutom inte alltid direkt och användarvänlig tillgång till alla relevanta databaser** och plattformar **i EU och internationellt**. Vissa gemensamma kontaktpunkter har därtill begränsad tillgång till **relevanta nationella databaser**, vilket ytterligare försenar hela informationsutbytesprocessen. Vidare kan de gemensamma kontaktpunkterna sakna resurser för att i god tid och på ett ändamålsenligt sätt behandla det ökande antalet mottagna

---

polisiärt samarbete i 1990 års konvention om tillämpning av Schengenavtalet och relaterade bilaterala/multilaterala avtal.

18 T.ex. rådets dokument 5825/20 av den 2 december 2020, *Handbok för informationsutbyte vid brottsbekämpning*.

19 Artikel 72 i EUF-fördraget.

20 Den gemensamma kontaktpunkten är ett nationellt informationsnav som centraliserar mottagande, behandling och sändning av information till andra länder. Den samlar alla de främsta kommunikationskanalerna för brottsbekämpning på internationell nivå och EU-nivå (Interpol, Europol och Sirene) i samma förvaltningsstruktur.

begäranden. Denna ökande trend har inte alltid åtföljts av en proportionell ökning av personal- och it-resurser.

Moderna strukturer för förvaltning av information, som redan används av vissa ”avancerade” gemensamma kontaktpunkter, kan minska belastningen på begränsade personalresurser genom att integrera den information som behöriga myndigheter har i sina respektive databaser, vilket innebär att tidsfristerna för att svara på begäranden om information kan övervakas och kontrolleras[21]. De databaser som finns tillgängliga för gemensamma kontaktpunkter utnyttjas inte heller alltid fullt ut på grund av **otillräckliga sökverktyg**, vilket hindrar införande av teknik för translitterering[22] och sökfunktioner med oskarp logik[23]. Bristen på translitterering och sökfunktioner med oskarp logik i informationssystem gör att tjänstemän inte kan få uttömmande resultat (träffar) genom unika sökningar. Till följd av detta måste tjänstemännen göra en ny sökning för varje personuppgift som de undersöker, vilket leder till ökad arbetsbörda, vilket i sin tur bromsar sökprocessen (t.ex. byte av plats på förnamn och efternamn, olika stavningsformer för samma person som särskilt kan uppstå när olika språk, alfabet och diakritiska tecken används).

I dagsläget överskrids tidsfristerna nästan alltid när ett rättsligt tillstånd behövs. En **rättslig myndighets funktionsmässiga tillgänglighet** bidrar till att minska onödiga dröjsmål, vilket redan sker hos ändamålsenligare och effektivare gemensamma kontaktpunkter. Ärenden som kräver rättsliga tillstånd kan då hanteras snabbare än i dagsläget, vilket innebär att tidsfristerna för sådana ärenden enklare kan respekteras.

(3) Brist på gemensam praxis vid användning av befintliga kommunikationskanaler för informationsutbyte inom EU

Det tredje målet med detta förslag till direktiv är att **åtgärda det växande antalet kommunikationskanaler som används för informationsutbyte för brottsbekämpning mellan medlemsstater och samtidigt stärka Europols roll som EU:s nav för brottsinformation vad gäller brott inom ramen för dess mandat**.

Förutom ett antal systemspecifika ärenden som regleras enligt unionsrätten (dvs. begäranden om tilläggsinformation avseende SIS-registreringar som ska lämnas in via Sirenekontoren[24] och informationsutbyten med Europol som vanligtvis ska ske genom Europols nationella enheter[25]) har medlemsstaterna inte kommit överens om en enda kanal för informationsutbyten mellan de brottsbekämpande myndigheterna för EU-relaterade ärenden, vilket leder till dubbla begäranden, onödiga dröjsmål och i vissa fall förlust av information.

Medlemsstaterna använder därför olika kanaler i olika utsträckning för att begära, skicka och ta emot information, ofta utan tydliga, fördefinierade grunder[26], vilket förhindrar

---

21 Se den konsekvensbedömning som åtföljer detta förslag.

22 Translitterering är när ord/namn på ett språk representeras med hjälp av ett annat språks alfabet eller skriftsystem (igenkänning av namn på flera språk). Exempelvis kan bokstaven *o* representera *ò*, *ó*, *ô*, *õ*, *ö*, *ø* beroende på vilket språk/alfabet som används.

23 En oskarp databas är en databas som kan hantera osäker eller ofullständig information med hjälp av oskarp logik, dvs. att den kan hitta resultat även om en persons namn är felstavat.

24 Utbyte av tilläggsinformation avseende SIS-registreringar måste ske via ett enda nätverk av nationella kontor, kallade Sirenekontor.

25 Nationell Europolenhet. Informationsutbyte med Europol ska ske genom Europols nationella enheter med hjälp av nätapplikationen för säkert informationsutbyte – Siena.

26 Ett antal nationella gemensamma kontaktpunkter använder sig av interna riktlinjer med rekommendationer om eller krav på att en viss kommunikationskanal ska användas för ett visst ändamål, vilket säkerställer kontinuitet och minskar risken för dubblering av begäranden. Andra

att information utbyts på ett ändamålsenligt och effektivt sätt. Detta berövar även nationella myndigheter stöd från Europol trots att medlemsstaterna vill att Europol ska vara EU:s nav för brottsinformation som ska kunna tillhandahålla kvalitativa informationsbaserade tjänster.

De gemensamma kontaktpunkterna övervakar inte alltid de befintliga kanalerna dygnet runt sju dagar i veckan, något som kan få negativa effekter för gränsöverskridande ärenden för vilka brådskande informationsutbyten behövs. Samtidigt underutnyttjas Europols nätapplikation för säkert informationsutbyte (Siena), trots sina anpassade funktioner och starka dataskyddsinfrastruktur. Även när medlemsstaterna använder Siena **involverar de inte alltid (genom att skicka en kopia till) Europol,** trots att den information som utbyts faller inom ramen för byråns mandat. Detta kan ge upphov till stora informationsklyftor på EU-nivå.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Detta förslag är förenligt med befintliga och kommande politiska bestämmelser för samarbete på brottsbekämpningsområdet. Det brottsbekämpande samarbetet är ett område där EU och medlemsstaterna har delad behörighet. Under de senaste åren har framsteg gjorts för att förbättra medlemsstaternas samarbete inom informationsutbyte och för att begränsa handlingsutrymmet för terrorister och grova brottslingar. Den rättsliga ramen för terrorismbekämpning och informationsutbyte har stärkts efter terroristattackerna i Europa. Efter migrationskrisen 2015 såg man över strukturen på informationssystemen och databaserna för rättsliga och inrikes frågor med fokus på interoperabilitet[27] och dynamisk konvergens mellan säkerhet, gränser och migrationshantering. Ökat samarbete mellan brottsbekämpande myndigheter främjades dessutom på EU-nivå genom offentliggörandet av rådets (icke bindande) rekommendationer och riktlinjer i syfte att förbättra konvergensen i nationell praxis.

De två delarna av brottsbekämpande samarbete avser i huvudsak i) informationsutbyte (vilket är fokus i detta förslag) och ii) operativt gränsöverskridande samarbete, så detta förslag kommer att ingå i ett sammanhängande paket med åtföljande förslag till rådets rekommendation om olika aspekter av gränsöverskridande operativt polissamarbete. Paketet kompletteras med det förslag till förordning om översyn av mekanismen för automatiskt uppgiftsutbyte för polissamarbete (Prüm II) som läggs fram samtidigt som detta förslag. Förslaget till Prüm II syftar till att stärka den tekniska strukturen hos Prümutbyten, utvidga omfattningen av uppgiftskategorier samt effektivisera och påskynda uppgiftsutbyte efter träffar. Genom det förstärkta förslaget till Prüm II fastställs särskilda bestämmelser och möjligheter till **automatiserat** utbyte av specifika – och särskilt viktiga – uppgiftskategorier (t.ex. fingeravtryck, DNA eller ansiktsbilder) inom den övergripande ramen och de allmänna bestämmelser för allmänt informationsutbyte som införs genom detta direktiv.

Som en viktig åtgärd för att stärka säkerheten inom EU kommer detta förslag även att bidra till ett fullt fungerande och motståndskraftigt Schengenområde i enlighet med

---

gemensamma kontaktpunkter förlitar sig däremot helt på tjänstemännens vanor och preferenser, och sådan handlingsfrihet leder till ineffektiva gränsöverskridande utredningar.

27 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/817 av den 20 maj 2019 om inrättande av en ram för interoperabilitet mellan EU-informationssystem på området gränser och viseringar, och om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 767/2008, (EU) 2016/399, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240, (EU) 2018/1726 och (EU) 2018/1861 samt rådets beslut 2004/512/EG och 2008/633/RIF (EUT L 135, 2019, s. 27). Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/818 av den 20 maj 2019 om inrättande av en ram för interoperabilitet mellan EU-informationssystem på området polissamarbete och straffrättsligt samarbete, asyl och migration och om ändring av förordningarna (EU) 2018/1726, (EU) 2018/1862 och (EU) 2019/816 (EUT L 135, 2019, s. 85).

Schengenstrategin. Förslaget är också fullt förenligt med 2020 års förslag till uppdatering av Europols mandat[28] i syfte att stärka byråns mandat i fråga om behandling av stora och komplexa dataset samt med förslaget om europeiska utlämnandeorder och bevarandeorder för elektroniska bevis i straffrättsliga förfaranden[29]. Förslaget kompletterar den rättsliga ramen[30] om utbyte av information om registreringar i SIS via Sirenekontoren. Förslaget påverkar inte tillämpningen av alla dessa andra unionsrättsakter, eller exempelvis direktiv (EU) 2019/1153 av den 20 juni 2019 om fastställande av bestämmelser för att underlätta användning av finansiell information och andra uppgifter för att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra vissa brott och om upphävande av rådets beslut 2000/642/RIF för att förenkla behöriga myndigheters tillgång till och användning av finansiell information och uppgifter om bankkonton för att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra allvarliga brott[31].

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Föreliggande förslag avser bidra till ett fullt fungerande och motståndskraftigt Schengenområde i syfte att göra det möjligt för fler att röra sig fritt och för varor och tjänster att flöda obehindrat, vilket i sin tur bidrar till att den inre marknaden fungerar effektivt och därmed till unionsekonomins tillväxt. Förslaget är därför helt förenligt med annan unionspolitik för sysselsättning, transport och slutligen ekonomiskt tillväxt i EU:s inre gränsområden, men även i EU som helhet.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

- **Rättslig grund**

Den rättsliga grunden för EU-åtgärder på området för brottsbekämpande samarbete inom EU är avdelning V kapitel 5 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*). I artikel 87 i EUF-fördraget föreskrivs följande: ”*Unionen ska utveckla ett polissamarbete mellan alla behöriga myndigheter i medlemsstaterna, inbegripet polisen, tullen och andra brottsbekämpande organ som är specialiserade på att förebygga, upptäcka och utreda brott.*” Artikel 87.2 a i EUF-fördraget avser mer specifikt åtgärder för insamling, lagring, behandling, analys och utbyte av information som är relevant för att förebygga, upptäcka och utreda brott. Föreliggande förslag kommer att antas enligt det ordinarie lagstiftningsförfarandet.

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

Det finns ett behov av EU-åtgärder för att på ett korrekt sätt hantera de problem som identifierades i den första delen av denna motivering. Målet att förbättra informationsflödena mellan berörda brottsbekämpande myndigheter och med Europol kan inte uppnås i tillräcklig utsträckning om medlemsstaterna agerar ensamma. Till följd av den gränsöverskridande karaktären hos brottslighet och terrorism måste medlemsstaterna förlita sig till varandra.

---

28 COM(2020) 796 final.

29 COM(2018) 225 final – 2018/0108(COD).

30 EUT L 312, 7.12.2018, s. 1. Förordning (EU) 2018/1860 om användning av Schengens informationssystem för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna, förordning (EU) 2018/1861 om inrättande, drift och användning av Schengens informationssystem (SIS) på området in- och utresekontroller, om ändring av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och om ändring och upphävande av förordning (EG) nr 1987/2006, förordning (EU) 2018/1862 om inrättande, drift och användning av Schengens informationssystem (SIS) på området polissamarbete och straffrättsligt samarbete, om ändring och upphävande av rådets beslut 2007/533/RIF och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1986/2006 och kommissionens beslut 2010/261/EU, i dess ändrade lydelse.

31 EUT L 186, 11.7.2019, s. 122.

Inrättandet av gemensamma bestämmelser för informationsutbyte sker bäst på unionsnivå. Trots att ett antal nationella och regionala åtgärder har införts skulle medlemsstaterna ensamma inte kunna säkerställa fullständig tillämpning av principerna om tillgänglighet och likvärdig tillgång till information. Om medlemsstaterna agerade ensamma och på grundval av nationella system skulle de inte kunna överbrygga de nuvarande skillnaderna mellan de gemensamma kontaktpunkterna, vilka hindrar ändamålsenliga och effektiva utbyten av relevant information över gränserna. De skulle inte kunna säkerställa en lämplig och enhetlig kunskaps- och kapacitetsnivå för användning av relevanta databaser och kommunikationskanaler.

EU är bättre rustat än enskilda medlemsstater att säkerställa enhetlighet vad gäller åtgärder som vidtas på nationell nivå, ta itu med skillnader i nationell praxis, förhindra dubbleringar, överlappningar och osäkerheter och så småningom underlätta effektiva motåtgärder mot gränsöverskridande brottslighet och terrorism. EU-åtgärder som svar på de fastställda problemen förväntas medföra mervärde för hela EU, och därmed även för EU-medborgarna, eftersom de kommer att bidra till att Schengenområdet blir motståndskraftigare och starkare, vilket i sin tur bidrar till positiva effekter för de Schengenassocierade länderna[32]. Gemensamma bestämmelser, standarder och krav på EU-nivå för att förenkla informationsutbytet om gränsöverskridande brottslighet mellan de brottsbekämpande myndigheterna kommer att ge betydande stordriftsfördelar, samtidigt som höga standarder för datasäkerhet och dataskydd säkerställs.

Brottsbekämpande samarbete på EU-nivå ersätter inte nationella policyer om inre säkerhet. Det ersätter inte heller de nationella brottsbekämpande myndigheternas arbete. Åtgärderna på EU-nivå kommer i stället att stödja och stärka de nationella säkerhetspolicyerna och de nationella brottsbekämpande myndigheternas arbete mot gränsöverskridande brottslighet och terrorism.

- **Proportionalitetsprincipen**

Det föreliggande förslaget syftar till att konsolidera EU:s rättsliga ram i ett enda rättsligt instrument för informationsutbyte genom att anpassa det svenska rambeslutet till Lissabonfördraget. Det innehåller även bestämmelser som följer av ett antal icke bindande riktlinjer som antagits av rådet under de senaste 15 åren. Med hänsyn till medlagstiftarens uppmaning och den vilja som medlemsstaterna uttryckt under samråden åtgärdas genom detta förslag till direktiv de identifierade problemen utan att gå utöver vad som är absolut nödvändigt för att uppnå målet att säkerställa ändamålsenliga och effektiva informationsflöden mellan medlemsstaterna.

- **Val av instrument**

På grundval av tidigare relevanta slutsatser från rådet[33] syftar detta förslag till direktiv från kommissionen till ändamålsenliga och effektiva informationsflöden mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter genom en betydande tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om informationsutbyte och kommunikation. Genom bestämmelserna i förslaget till direktiv säkerställs att de tilldelade befogenheterna och medlemsstaternas olika rättssystem och rättsliga traditioner respekteras, såsom erkänns i fördragen. Mot bakgrund av ovanstående läggs förslaget fram i form av ett direktiv.

---

32 Island, Liechtenstein, Norge och Schweiz.

33 Rådets slutsatser om inre säkerhet och det europeiska polispartnerskapet, 13083/1/20.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Samråd med berörda parter**

Samrådet omfattade **berörda parter** från ett flertal olika områden, nationella polismyndigheter, tullmyndigheter, rättsliga myndigheter, dataskyddsmyndigheter, civilsamhällesorganisationer, den akademiska världen och allmänheten och avsåg deras förväntningar och farhågor avseende ett förstärkt brottsbekämpande samarbete inom EU[34].

Kommissionen använde sig av olika **modeller för engagemang**, såsom riktade frågeformulär, expertintervjuer, fokusgrupper och fallstudier, och anordnade tematiska workshoppar med företrädare för medlemsstaterna och de Schengenassocierade länderna. De ämnesområden och alternativ som läggs fram i konsekvensbedömningen som åtföljer förslaget diskuterades även i rådets berörda arbetsgrupper (t.ex. arbetsgruppen för brottsbekämpning/polis, arbetsgruppen för brottsbekämpning/tull och den ständiga kommittén för operativt samarbete i frågor som rör inre säkerhet).

I enlighet med riktlinjerna för bättre lagstiftning[35] inledde kommissionen dessutom ett **offentligt samråd**. **Resultaten av samrådet** (20 svar) har beaktats på vederbörligt sätt i utarbetandet av förslaget[36].

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Även en entreprenör genomförde flera samrådstyper – såsom sonderingsintervjuer, frågeformulär och onlineenkäter, semistrukturerade intervjuer, fallstudier och fokusgrupper – i samband med utarbetandet av *Study to support the preparation of an impact assessment on EU policy initiatives facilitating cross-border law enforcement cooperation* (inte översatt till svenska).

- **Konsekvensbedömning**

I enlighet med riktlinjerna för bättre lagstiftning genomfördes en konsekvensbedömning inför utarbetandet av detta lagstiftningsförslag. På grundval av slutsatserna identifierade kommissionen tre huvudsakliga problem som motsvarar de tre specifika målen med föreliggande förslag (vilka nämns ovan). Tre alternativ som fordrar olika grader av ingripande bedömdes för att uppnå varje specifikt mål[37].

Specifikt mål 1: *Underlätta de brottsbekämpande myndigheternas likvärdiga tillgång till information från andra medlemsstater och samtidigt se till att grundläggande rättigheter, däribland dataskyddskrav, respekteras.*

Genom att

(1) säkerställa att de bestämmelser som för närvarande ingår i 2006 års svenska rambeslut anpassas till 2016 års dataskyddsdirektiv för polis och straffrättsliga myndigheter,

(2) i tillämpliga fall utarbeta ett antal nya kompletterande ”mjuka” åtgärder, såsom utbildning och riktlinjer från kommissionen om särskilda aspekter av informationsutbyten för brottsbekämpning,

---

34 En uttömmande redovisning av områden med berörda parter återfinns i den konsekvensbedömning som åtföljer förslaget.

35 SWD(2017) 350 final, 7.7.2017.

36 EU-koden för polissamarbete – insatser mot grov internationell organiserad brottslighet (europa.eu).

37 Se den konsekvensbedömning som åtföljer detta förslag.

(3) förtydliga bestämmelserna i det svenska rambeslutet; detta uppnås genom att klargöra det svenska rambeslutets tillämpningsområde och förenkla dess användning; riktlinjer från kommissionen om vilka nationella dataset som finns tillgängliga i varje medlemsstat för möjligt utbyte kan i tillämpliga fall också tas fram för att ytterligare förbättra tillämpningen,

(4) underlätta iakttagandet av de tidsfrister inom vilka information ska göras tillgänglig för andra medlemsstater, också när rättsliga tillstånd behövs.

Specifikt mål 2: *Säkerställa att alla medlemsstater har en ändamålsenlig gemensam kontaktpunkt, också när rättsliga tillstånd behövs för att lämna ut information på en annan medlemsstats begäran.*

Genom att

(1) i tillämpliga fall utarbeta ett antal nya kompletterande ”mjuka” åtgärder, såsom utbildning, ekonomiskt stöd och relevanta riktlinjer från kommissionen,

(2) fastställa gemensamma minimikrav för de gemensamma kontaktpunkternas sammansättning (också när rättsliga tillstånd behövs), funktion, personal och kapacitet.

Specifikt mål 3: *Åtgärda det växande antalet kommunikationskanaler som används för informationsutbyte för brottsbekämpning mellan medlemsstater och samtidigt stärka Europols roll som EU:s nav för brottsinformation vad gäller brott inom ramen för dess mandat.*

Genom att

(1) i tillämpliga fall utarbeta ett antal nya kompletterande ”mjuka” åtgärder, såsom utbildning, ekonomiskt stöd och riktlinjer från kommissionen om informationsdelning,

(2) kräva att medlemsstaterna använder Siena för alla bilaterala och multilaterala informationsutbyten enligt det föreslagna direktivet, efter en nödvändig övergångsperiod under vilken det säkerställs att Siena lanseras fullt ut.

Dessa åtgärder kommer att **effektivisera, förtydliga, utveckla och moderniseragränsöverskridande brottsbekämpande samarbete, samtidigt som de grundläggande rättigheterna respekteras på ett bättre sätt**, framför allt vad gäller skyddet av personuppgifter (såsom förklaras nedan). De kommer även att leda till ökat stöd från Europol till medlemsstaterna för att motverka framväxande hot. Det rekommenderade alternativet kommer genom gemensamma minimistandarder att säkerställa stark konvergens i nationell praxis avseende ändamålsenliga och effektiva gemensamma kontaktpunkter.

De mest positiva effekterna av det rekommenderade alternativet förväntas komma ur inrättandet av gemensamma kontaktpunkter för brottsbekämpande samarbete i alla medlemsstater. Fastställandet av Europols Siena som standardkanal för kommunikation kommer att bidra till att effektivisera informationsutbytena på brottsbekämpningsområdet, samtidigt som det säkerställer konvergens hos informationen hos Europol och denna informations (samt personuppgifters) säkerhet. Det rekommenderade alternativet innehåller även kompletterande åtgärder, såsom relevant utbildning och ekonomiskt stöd, vilka är viktiga för att uppnå de specifika mål som nämns ovan. I det rekommenderade alternativet återges de bästa sammantagna effekterna vad gäller relevans, mervärde, ändamålsenlighet, effektivitet, samstämmighet och proportionalitet. Det drar lärdom av det förflutna och uppnår samtidigt en tillräckligt hög ambitionsnivå. Det rekommenderade alternativet tar vederbörlig hänsyn till medlemsstaternas synpunkter, och lever samtidigt upp till EU-medborgarnas och EU-

företagens legitima förväntningar. Det rekommenderade alternativet bidrar på så vis till att Schengenområdet fungerar på ett ändamålsenligt och effektivt sätt.

- **Grundläggande rättigheter**

I den konsekvensbedömning som åtföljer detta förslag analyserades de effekter som varje alternativ, däribland de åtgärder som föreslås i förslaget till direktiv, kan få för medborgarnas grundläggande rättigheter. Alla alternativ som avser delning av information mellan brottsbekämpande myndigheter inverkar per definition på rätten till skydd av personuppgifter i artikel 8 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*stadgan*) och artikel 16 i EUF-fördraget.

Alternativen kan även inverka på andra grundläggande rättigheter, som de rättigheter som skyddas genom artikel 2 (Rätt till liv), artikel 3 (Människans rätt till integritet), artikel 6 (Rätt till frihet och säkerhet), artikel 17 (Rätt till egendom) och artikel 45 (Rörelse- och uppehållsfrihet) i stadgan. I konsekvensbedömningen ansågs de valda alternativen vara proportionerliga, eftersom de begränsas till vad som är absolut nödvändigt för att uppnå målet att säkerställa den inre säkerheten i Schengenområdet samtidigt som den fria rörligheten för personer skyddas[38].

Anpassningen av relevanta bestämmelser om informationsutbyte för brottsbekämpning till de senare antagna och tillämpliga bestämmelserna om behandling av personuppgifter för brottsbekämpande ändamål (i enlighet med dataskyddsdirektivet för polis och straffrättsliga myndigheter från 2016[39]) förväntas dessutom få positiva effekter för skyddet av medborgarnas grundläggande rättigheter. Användningen av Siena som kommunikationskanal kommer också att förbättra säkerheten i systemen för behandling av personuppgifter och det övergripande skyddet mot missbruk. I dataskyddsdirektivet för polis och straffrättsliga myndigheter föreskrivs och säkerställs den nivå på skydd av personuppgifter som krävs i unionen, så det finns inget behov att gå utöver det. Anpassningen kommer i stället att säkerställa fullkomlig överensstämmelse med EU-bestämmelserna om skydd av personuppgifter, däribland de i dataskyddsdirektivet för polis och straffrättsliga myndigheter. På så vis fullgörs det åtagande som kommissionen uttryckte i ett meddelande från 2020 om att ”*under det sista kvartalet 2021 […] lägga fram ett lagstiftningsförslag som åtminstone medför ändring av rådets rambeslut 2006/960/RIF för att säkerställa den nödvändiga anpassningen avseende dataskydd*”[40].

4. BUDGETKONSEKVENSER

Kostnaderna beror i hög grad på särdragen hos de nationella it-systemen och de rättsliga parametrarna, men Europol har tillhandahållit en kostnadsuppskattning som rapporterades i den konsekvensbedömning som åtföljer förslaget. De it-uppgraderingar som behövs för både gemensamma kontaktpunkter och centrum för polis- och tullsamarbete[41] beräknades uppgå till en **engångskostnad** på högst **11,5 miljoner euro**. Denna kostnad bedöms behöva fördelas enligt följande:

---

38 Se den konsekvensbedömning som åtföljer detta förslag.

39 Direktiv (EU) 2016/680 (EUT L 119, 4.5.2016).

40 COM(2020) 262, *Det fortsatta arbetet med att anpassa regelverket för den tidigare tredje pelaren till dataskyddsreglerna.*

41 Centrum för polis- och tullsamarbete är regionala informationsnav som inrättats i gränsregioner mellan två eller fler medlemsstater. De utgörs av tjänstemän från brottsbekämpande myndigheter i dessa medlemsstater. Hittills har 59 centrum för polis- och tullsamarbete inrättats runtom i Europa.

– 1,5 miljoner för att inrätta ärendehanteringssystem i tio medlemsstater (ännu inte utrustade).

– 1 miljon för att integrera Siena i de gemensamma kontaktpunkternas ärendehanteringssystem i 20 medlemsstater (ännu inte utrustade).

– 2,25 miljoner för att upprätta anslutningar mellan centrum för polis- och tullsamarbete och Siena i högst 45 centrum för polis- och tullsamarbete (14 av 59 är redan anslutna).

– 6,75 miljoner för att inrätta ärendehanteringssystem i högst 45 centrum för polis- och tullsamarbete (45 × 150 000 euro).

Denna sammanlagda kostnad (en engångsinvestering) anses vara godtagbar och **proportionerlig** för det identifierade problemet och går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de specifika målen med detta förslag till direktiv. Det bör påpekas att medlemsstaterna i alla händelser håller på att modernisera sina it-system (även inom ramen för interoperabilitet mellan EU-informationssystem). Detta är en bra möjlighet att kostnadseffektivt införa de ändringar som föreslås genom inlämningen av detta förslag. I dessa beräkningar ingår inte kostnaderna för utbildningsbehov eftersom dessa kostnader, i synnerhet för it-uppgraderingar, i hög grad beror på särdragen hos de nationella it-systemen och de rättsliga parametrarna.

Kostnaderna på nationell nivå bör under alla omständigheter täckas av medlemsstaternas program inom ramen för Fonden för inre säkerhet[42]. Fonden för inre säkerhet omfattar de specifika målen att förbättra och underlätta utbytet av information och att förbättra och intensifiera det gränsöverskridande samarbetet[43]. Medlemsstaterna uppmanas till att vid utarbetandet av sina nationella program inkludera verksamhet som är relevant för genomförandet av det planerade direktivet, med uttrycklig hänvisning till gemensamma kontaktpunkter och centrum för polis- och tullsamarbete och till anslutningen till Siena. Eftersom vissa medlemsstaters samarbetsnivå är mer avancerad än andras kommer kostnaden för att genomföra det föreslagna direktivet att variera mellan medlemsstaterna.

Utöver de kostnader som eventuellt täcks av medlemsstaternas program inom ramen för Fonden för inre säkerhet kommer inga ytterligare kostnader att uppstå på EU-nivå.

5. ÖVRIGA INSLAG

• Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering

Utvärderingen av de föreslagna åtgärdernas effekter beror på den information som medlemsstaterna ska lämna in. Föreliggande förslag innehåller därför **bestämmelser om insamling av dataindikatorer**. Ansvaret för insamlingen av relevanta övervakningsdata bör ligga hos nationella myndigheter, helst hos de gemensamma kontaktpunkterna. Övervakningen av dessa verksamhetsindikatorer kommer därefter att användas för att informera om tillämpningen av de föreslagna åtgärderna.

Det föreliggande förslaget kräver att kommissionen i detta sammanhang överlämnar en rapport till Europaparlamentet och rådet med en bedömning av i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta föreslagna direktiv. Enligt relevant artikel krävs också att kommissionen överlämnar en rapport till

[42] Förordning (EU) 2021/1149.

[43] Se artikel 3.2 a och b i förordning (EU) 2021/1149.

Europaparlamentet och rådet fem år efter direktivets ikraftträdande med en bedömning av direktivets mervärde samt överväger om det skulle vara relevant att se över direktivet.

Utöver detta rättsliga förslag kommer kommissionen, i enlighet med sin administrativa självständighet, att inrätta en **informell expertgrupp** bestående av experter från varje medlemsstat, vilken ska råda och stödja kommissionen i övervakningen och tillämpningen av direktivet, bl.a. i utarbetandet av riktlinjer från kommissionen. Expertgruppen kan grundas på det befintliga informella nätverket av chefer för gemensamma kontaktpunkter. Slutligen kommer utvärderings- och övervakningsmekanismen för kontroll av tillämpningen av Schengenregelverket på området polissamarbete fortsatt att genomföras, i enlighet med rådets gällande förordning[44], och senare i enlighet med den möjliga ändringen av den[45]. Dessa utvärderingsrapporter har hittills avsett genomförandet av det svenska rambeslutet. Kommande utvärderingar kommer att omfatta tillämpningen av det planerade nya direktivet.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Detta lagstiftningsförslag till direktiv är indelat i sex kapitel.

(1) Allmänna bestämmelser om informationsutbyte mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter i syfte att förebygga, upptäcka och utreda brott (artiklarna 1–3)

Den första gruppen bestämmelser grundas på strukturen och innehållet i det svenska rambeslut som har varit i kraft sedan 2006. Här anpassas dessutom tillämpningsområdet och innehållet till de bestämmelser om polissamarbete (avdelning V kapitel 4) som infördes genom Lissabonfördraget, som har varit i kraft sedan 2009.

I artikel 1 fastställs tillämpningsområdet för de övergripande bestämmelserna om informationsutbyte i syfte att förebygga, upptäcka och utreda brott. Bestämmelserna i detta direktiv gäller såvida inte annat föreskrivs i andra, särskilda unionsrättsakter.

I artikel 2 fastställs ett antal viktiga begrepp, däribland de myndigheter som omfattas av de övergripande bestämmelserna om informationsutbyte, vilka brott som berörs och vilken typ av information som finns tillgänglig för de brottsbekämpande myndigheterna.

I artikel 3 fastställs tre principer som måste följas i samband med informationsutbyte mellan medlemsstaterna enligt direktivet: principen om likvärdig tillgång, enligt vilken i stort sett samma villkor måste gälla för informationsutbyten inom en medlemsstat och mellan medlemsstater, principen om tillgänglighet, som innebär att information om brott som finns tillgänglig för en medlemsstat generellt sett också ska göras tillgänglig för andra medlemsstater samt principen om konfidentialitet, som garanterar att medlemsstaterna respekterar varandras krav på konfidentialitet vid behandling av sådan information genom att säkerställa en likvärdig säkerhetsnivå.

(2) Informationsutbyte genom den gemensamma kontaktpunkten (artiklarna 4–6)

I artikel 4 fastställs ett antal krav för begäranden om information som skickas till den gemensamma kontaktpunkten. Dessa avser i synnerhet kriterier som motiverar begäran och fastställande av hur brådskande begäran är. Begäran skickas in av den gemensamma kontaktpunkten i en annan medlemsstat eller, om medlemsstaten så beslutar, av andra brottsbekämpande myndigheter. Språket i begäran måste väljas från en förteckning över språk

[44] EUT L 295, 6.11.2013, s. 27.

[45] Kommissionens förslag till rådets förordning om inrättande och användning av en utvärderings- och övervakningsmekanism för att kontrollera tillämpningen av Schengenregelverket och om upphävande av förordning (EU) nr 1053/2013, den 2 juni 2021.

som varje medlemsstat är skyldig att upprätta och som kommer att offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

I artikel 5 föreskrivs att en gemensam kontaktpunkt som tar emot en begäran om information som avses i artikel 4 är skyldig att behandla och svara på denna begäran inom vissa tidsfrister, som enbart får avvikas från under vissa snävt avgränsade omständigheter, nämligen när ett rättsligt tillstånd behövs. Denna information måste tillhandahållas på samma språk som i begäran.

Artikel 6 innehåller en uttömmande förteckning över skäl som den gemensamma kontaktpunkten kan åberopa för att, om det är objektivt motiverat, neka utlämning av den begärda informationen, vilket den berörda myndigheten i den begärande medlemsstaten omedelbart måste informeras om. Det är möjligt för gemensamma kontaktpunkter att be om ett klargörande av innehållet i en begäran, något som leder till att de tillämpliga tidsfristerna upphör att löpa, men endast om klargörandet är objektivt nödvändigt för att begäran inte ska nekas. Andra klargöranden som kan anses vara nödvändiga medför inte sådana upphöranden.

(3) Övrigt informationsutbyte (artiklarna 7–8)

I artikel 7 föreskrivs en skyldighet för medlemsstaterna att självmant dela information med andra medlemsstater, dvs. på den berörda myndighetens eget initiativ utan att en begäran om information har skickats, om denna information sannolikt kan bidra till att uppnå något av ändamålen med direktivet.

Genom artikel 8 säkerställs att relevant gemensam kontaktpunkt på begäran hålls underrättad om eventuella informationsutbyten utöver de begäranden som skickats till den, dvs. antingen begäranden om informationsutbyte som hanterats direkt mellan brottsbekämpande myndigheter i olika medlemsstater eller begäranden om information som gemensamma kontaktpunkter skickat till en brottsbekämpande myndighet i en annan medlemsstat. Det omfattar relevanta informationsutbyten genom centrum för polis- och tullsamarbete och andra motsvarande organ, i den mån de kan betraktas som brottsbekämpande myndigheter enligt det föreslagna direktivet.

(4) Ytterligare bestämmelser om tillhandahållande av information enligt kapitlen II och III (artiklarna 9–13)

I artikel 9 behandlas situationer där rättsliga tillstånd krävs för att tillhandahålla information, enligt nationell rätt i den medlemsstat där den berörda informationen finns tillgänglig, antingen på begäran eller spontant och antingen av den gemensamma kontaktpunkten eller en brottsbekämpande myndighet. Genom denna bestämmelse tillämpas och fastställs principen om likvärdig tillgång ytterligare, vilken innebär att i stort sett samma villkor måste gälla om tillhandahållandet av den begärda informationen kräver rättsligt tillstånd, oavsett om informationen lämnas till en myndighet i en annan medlemsstat snarare än till en myndighet i samma medlemsstat. I denna artikel föreskrivs även att den berörda myndigheten omedelbart måste vidta alla nödvändiga åtgärder, både praktiska och rättsliga, i enlighet med sin nationella lagstiftning, för att snarast möjligt erhålla ett sådant rättsligt tillstånd.

I artikel 10 fastställs vissa krav som syftar till att säkerställa ett lämpligt skydd av personuppgifter, framför allt till följd av anpassningen till bestämmelserna i dataskyddsdirektivet för polis och straffrättsliga myndigheter.

I artikel 11 regleras vilka språk som gemensamma kontaktpunkter och brottsbekämpande myndigheter får använda sig av i de situationer som anges i direktivet, både i fråga om det faktiska tillhandahållandet av information och all övrig kommunikation i samband med detta. Inga sådana språkkrav gäller för direkta informationsutbyten eller annan kommunikation som avses i artikel 8. Medlemsstaterna åläggs att upprätta en förteckning över vilka språk de

godtar, som även bör innefatta engelska. Dessa förteckningar måste offentliggöras av kommissionen i *Europeiska unionens officiella tidning*.

I artikel 12 införs krav på att gemensamma kontaktpunkter och alla andra brottsbekämpande myndigheter systematiskt håller Europol underrättat (genom att skicka en kopia), i det fall informationsutbytet avser brott som faller inom ramen för byråns mandat i enlighet med dess grundläggande rättsakt. Genom detta krav säkerställs att Europol kan fullgöra sin uppgift som informationsnav i EU vad gäller information som är relevant för brottsbekämpande ändamål.

Enligt artikel 13 krävs att alla relevanta myndigheter använder – och, för det syftet, är direkt anslutna till – nätapplikationen för säkert informationsutbyte (Siena), som förvaltas av Europol, för alla informationsutbyten och relaterad kommunikation som omfattas av direktivet. Dessa bestämmelser om obligatorisk användning av Siena är inte tillämpliga om särskilda unionsrättsakter innehåller andra krav på vilka kommunikationskanaler som ska användas, exempelvis för informationsutbyten som regleras genom SIS-förordningen[46], eftersom utbyten enligt sådana specifika rättsakter inte omfattas av tillämpningsområdet för detta direktiv.

(5) Minimikrav för inrättande av gemensamma kontaktpunkter som centrala enheter för samordning av informationsutbyten mellan medlemsstater (artiklarna 14–16)

I den femte gruppen bestämmelser anges och vidareutvecklas kravet på att varje medlemsstat ska inrätta eller utnämna en gemensam kontaktpunkt som en central enhet för samordning av informationsutbyten mellan sina brottsbekämpande myndigheter och brottsbekämpande myndigheter i andra medlemsstater inom ramen för direktivet. I dessa bestämmelser fastställs ett antal minimikrav som alla gemensamma kontaktpunkter måste uppfylla.

I artikel 14 fastställs de gemensamma kontaktpunkternas uppgifter och kapacitet. För att fullgöra sina funktioner ska gemensamma kontaktpunkter ha tillgång till nödvändig information och systematiskt hållas underrättade om alla direkta informationsutbyten mellan de nationella myndigheterna och myndigheter i andra medlemsstater. Det faktiska inrättandet eller den faktiska utnämningen av gemensamma kontaktpunkter måste inom en fastställd tidsperiod meddelas till kommissionen, som därefter måste offentliggöra dessa meddelanden i *Europeiska unionens officiella tidning.*

I artikel 15 fastställs minimikrav avseende de gemensamma kontaktpunkternas sammansättning, med viss flexibilitet för varje medlemsstat att fastställa exakt organisation och sammansättning utifrån vad som anses vara lämpligast beroende på nationella förhållanden, förutsatt att kraven i direktivet uppfylls.

I artikel 16 fastställs minimikrav för de gemensamma kontaktpunkternas ärendehanteringssystem.

(6) Slutbestämmelser

[46] EUT L 312, 7.12.2018, s. 1. Förordning (EU) 2018/1860 om användning av Schengens informationssystem för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna, förordning (EU) 2018/1861 om inrättande, drift och användning av Schengens informationssystem (SIS) på området in- och utresekontroller, om ändring av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och om ändring och upphävande av förordning (EG) nr 1987/2006, förordning (EU) 2018/1862 om inrättande, drift och användning av Schengens informationssystem (SIS) på området polissamarbete och straffrättsligt samarbete, om ändring och upphävande av rådets beslut 2007/533/RIF och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1986/2006 och kommissionens beslut 2010/261/EU, i dess ändrade lydelse.

Genom slutbestämmelserna säkerställs att genomförandet av det föreslagna direktivet övervakas korrekt. För det första av medlemsstaterna, genom skyldigheten att varje år samla in och tillhandahålla en minsta uppsättning statistiska uppgifter (artikel 17). För det andra av kommissionen, genom skyldigheten att rapportera till Europaparlamentet och rådet, med hänsyn till bland annat de uppgifter som medlemsstaterna lämnat in, vilket därmed, för det tredje, gör det möjligt för dessa två institutioner att också kunna övervaka genomförandet av direktivet (artikel 18).

I artiklarna 19, 20, 21, 22 och 23 behandlas avslutningsvis ett antal nödvändiga lagtekniska frågor, nämligen strykning eller upphävande av redan befintliga bestämmelser som bestämmelserna i det föreslagna direktivet ersätter, införlivande i nationell lagstiftning samt ikraftträdande och adressater. I fråga om de befintliga bestämmelserna i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet (artikel 19) ersätts artikel 39 i konventionen endast i den mån den avser informationsutbyte för de ändamål som anges i det föreslagna direktivet. Artikel 39 fortsätter att gälla för andra typer av polissamarbete som omfattas av den artikeln. Artikel 46 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet, vilken specifikt avser sådana informationsutbyten, ersätts däremot helt av det föreslagna direktivet och utgår därför.

2021/0411 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om informationsutbyte mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter och om upphävande av rådets rambeslut 2006/960/RIF

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 87.2 a,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

(1) Hot om gränsöverskridande kriminell verksamhet kräver samordnade, riktade och anpassade insatser. Nationella myndigheter som verkar på fältet ligger i frontlinjen i kampen mot den organiserade brottsligheten och terrorismen, och åtgärder på EU-nivå är avgörande för att säkerställa ett ändamålsenligt och effektivt samarbete, däribland vad gäller utbyte av information. Den organiserade brottsligheten och i synnerhet terrorismen är dessutom symboler för kopplingen mellan inre och yttre säkerhet. Dessa hot sprids över gränserna och kommer till uttryck genom organiserade kriminella grupper och terroristgrupper som bedriver en rad olika typer av brottslig verksamhet.

(2) I ett område utan inre gränskontroller bör poliser i en medlemsstat ha möjlighet att, inom ramen för tillämplig unionsrätt och nationell rätt, ha likvärdig tillgång till information som sina kollegor i en annan medlemsstat. Brottsbekämpande myndigheter bör därför samarbeta effektivt och automatiskt i hela EU. Polissamarbete som rör utbyte av relevant information för brottsbekämpande ändamål är därför en viktig del av de åtgärder som ligger till grund för den allmänna säkerheten i ett inbördes beroende område utan inre gränskontroller. Utbyte av information om brott och brottslig verksamhet, däribland terrorism, tjänar det övergripande syftet att skydda fysiska personers säkerhet.

(3) Informationsutbyte mellan medlemsstater i syfte att förebygga och upptäcka brott regleras genom konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985[47], antagen den 19 juni 1990, särskilt genom artiklarna 39 och 46. Genom rådets rambeslut 2006/960/RIF[48] ersattes dessa bestämmelser till viss del och nya regler

[47] Konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna (EGT L 239, 22.9.2000, s. 19).

[48] Rådets rambeslut 2006/960/RIF av den 18 december 2006 om förenklat informations- och underrättelseutbyte mellan de brottsbekämpande myndigheterna i Europeiska unionens medlemsstater (EUT L 386, 29.12.2006, s. 89).

infördes för utbyte av information och underrättelser mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter.

(4) Utvärderingar, däribland de som genomförs i enlighet med rådets förordning (EU) nr 1053/2013[49], har visat att rambeslut 2006/960/RIF inte är tillräckligt tydligt och inte säkerställer adekvata och snabba utbyten av relevant information mellan medlemsstaterna. Utvärderingar har även visat att rambeslutet sällan används i praktiken, till viss del på grund av bristande tydlighet mellan tillämpningsområdet för konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och tillämpningsområdet för rambeslutet.

(5) Den befintliga rättsliga ram som består av relevanta bestämmelser i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och rambeslut 2006/960/RIF bör därmed uppdateras och ersättas på ett sådant sätt att den, genom införande av tydliga och harmoniserade bestämmelser, underlättar och säkerställer adekvata och snabba informationsutbyten mellan behöriga brottsbekämpande myndigheter i olika medlemsstater.

(6) I synnerhet bör skillnaderna mellan relevanta bestämmelser i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och rambeslut 2006/960/RIF åtgärdas genom att omfatta informationsutbyten i syfte att förebygga, upptäcka eller utreda brott, och därmed helt ersätta, i den mån sådana utbyten avses, artiklarna 39 och 46 i konventionen och på så vis säkerställa nödvändig rättssäkerhet. Relevanta bestämmelser bör dessutom förenklas och klargöras för att underlätta deras ändamålsenliga tillämpning i praktiken.

(7) Det är nödvändigt att fastställa bestämmelser för de övergripande aspekterna av sådana informationsutbyten mellan medlemsstaterna. Bestämmelserna i detta direktiv bör inte påverka tillämpningen av unionsrättens bestämmelser om särskilda system eller ramar för sådana utbyten, såsom enligt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) 2018/1860[50], (EU) 2018/1861[51], (EU) 2018/1862[52] och (EU) 2016/794[53],

---

49 Rådets förordning (EU) nr 1053/2013 av den 7 oktober 2013 om inrättande av en utvärderings- och övervakningsmekanism för kontroll av tillämpningen av Schengenregelverket och om upphävande av verkställande kommitténs beslut av den 16 september 1998 om inrättande av Ständiga kommittén för genomförande av Schengenkonventionen (EUT L 295, 6.11.2013, s. 27).

50 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1860 av den 28 november 2018 om användning av Schengens informationssystem för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna (EUT L 312, 7.12.2018, s. 1).

51 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1861 av den 28 november 2018 om inrättande, drift och användning av Schengens informationssystem (SIS) på området in- och utresekontroller, om ändring av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet och om ändring och upphävande av förordning (EG) nr 1987/2006 (EUT L 312, 7.12.2018, s. 14).

52 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862 av den 28 november 2018 om inrättande, drift och användning av Schengens informationssystem (SIS) på området polissamarbete och straffrättsligt samarbete, om ändring och upphävande av rådets beslut 2007/533/RIF och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1986/2006 och kommissionens beslut 2010/261/EU (EUT L 312, 7.12.2018, s. 56).

53 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/794 av den 11 maj 2016 om Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (Europol) och om ersättande och upphävande av rådets beslut 2009/371/RIF, 2009/934/RIF, 2009/935/RIF, 2009/936/RIF och 2009/968/RIF (EUT L 135, 24.5.2016, s. 53).

Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/681[54] och (EU) 2019/1153[55] och rådets beslut 2008/615/RIF[56] och 2008/616/RIF[57].

(8) Detta direktiv avser inte tillhandahållande eller användning av information som bevisning i rättsliga förfaranden. Det bör i synnerhet inte tolkas som att det fastställer en rätt att använda information som tillhandahålls enligt detta direktiv som bevisning, och direktivet har följaktligen ingen inverkan på krav enligt tillämplig lagstiftning på att erhålla godkännande från den medlemsstat som tillhandahåller informationen för sådan användning. Direktivet påverkar inte unionsrättsakter om bevisning, såsom förordning (EU) …/…[58] [*om europeiska utlämnandeorder och bevarandeorder för elektroniska bevis i straffrättsliga förfaranden*] eller direktiv (EU) …/…[59] [*om fastställande av harmoniserade bestämmelser för utseende av rättsliga företrädare för insamling av bevisning i straffrättsliga förfaranden*].

(9) Alla informationsutbyten enligt detta direktiv bör vara föremål för tre allmänna principer, närmare bestämt principerna om tillgänglighet, likvärdig tillgång och konfidentialitet. Dessa principer påverkar inte tillämpningen av de mer specifika bestämmelserna i detta direktiv, men bör i förekommande fall vara vägledande för hur direktivet ska tolkas och tillämpas. Principen om tillgänglighet bör anses innebära att relevant information som är tillgänglig för den gemensamma kontaktpunkten eller de brottsbekämpande myndigheterna i en medlemsstat också, i största möjliga utsträckning, bör vara tillgänglig för gemensamma kontaktpunkter och brottsbekämpande myndigheter i övriga medlemsstater. Principen bör dock inte påverka tillämpningen, om så är motiverat, av särskilda bestämmelser i detta direktiv som begränsar tillgängligheten till information, exempelvis bestämmelserna om skäl för nekande av begäranden om information och rättsliga tillstånd. I enlighet med principen om likvärdig tillgång bör tillgången till information för gemensamma kontaktpunkter och brottsbekämpande myndigheter i andra medlemsstater dessutom vara i stort sett densamma som, och därmed inte strängare eller mindre sträng än, tillgången för den gemensamma kontaktpunkten och de brottsbekämpande myndigheterna i den egna medlemsstaten, med förbehåll för vad som anges i direktivets mer specifika bestämmelser.

(10) För att uppnå målet att underlätta och säkerställa adekvata och snabba informationsutbyten mellan medlemsstaterna bör det föreskrivas en möjlighet att erhålla sådan information genom en begäran om information till den gemensamma kontaktpunkten i den andra berörda medlemsstaten, i enlighet med tydliga, förenklade och harmoniserade krav. I fråga om innehållet i sådana begäranden om information

---

54 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/681 av den 27 april 2016 om användning av passageraruppgiftssamlingar (PNR-uppgifter) för att förebygga, förhindra, upptäcka, utreda och lagföra terroristbrott och grov brottslighet (EUT L 119, 4.5.2016, s. 132).

55 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1153 av den 20 juni 2019 om fastställande av bestämmelser för att underlätta användning av finansiell information och andra uppgifter för att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra vissa brott och om upphävande av rådets beslut 2000/642/RIF (EUT L 186, 11.7.2019, s. 122).

56 Rådets beslut 2008/615/RIF av den 23 juni 2008 om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och gränsöverskridande brottslighet (EUT L 210, 6.8.2008, s. 1).

57 Rådets beslut 2008/616/RIF av den 23 juni 2008 om genomförande av beslut 2008/615/RIF om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och gränsöverskridande brottslighet (EUT L 210, 6.8.2008, s. 12). Genom ett förslag till förordning om automatiskt uppgiftsutbyte för polissamarbete (Prüm II) är avsikten att upphäva delar av dessa beslut av rådet.

58 Förslag till förordning, COM(2018) 225 final – 2018/0108(COD).

59 Förslag till direktiv, COM(2018) 226 final – 2018/0107(COD).

bör det i synnerhet fastställas, på ett uttömmande och tillräckligt utförligt sätt och utan att det påverkar behovet av en bedömning i varje enskilt fall, när dessa begäranden ska anses vara brådskande och vilka förklaringar som minst ska ingå.

(11) Den gemensamma kontaktpunkten i varje medlemsstat bör alltid ha möjlighet att skicka begäranden om information till den gemensamma kontaktpunkten i en annan medlemsstat, men i syfte att främja flexibiliteten bör medlemsstaterna kunna besluta om att även de egna brottsbekämpande myndigheterna får skicka sådana begäranden. Om en medlemsstat fattar ett sådant beslut är det dock nödvändigt att den egna gemensamma kontaktpunkten underrättas om alla sådana utgående begäranden och om all kommunikation i samband med dessa genom att alltid sändas en kopia, så att den gemensamma kontaktpunkten kan fullgöra sin samordningsfunktion enligt detta direktiv.

(12) Tidsfrister behövs för att säkerställa att begäranden om information som skickas till gemensamma kontaktpunkter behandlas skyndsamt. Sådana tidsfrister bör vara tydliga och proportionerliga och hänsyn bör tas till om begäran om information är brådskande och huruvida det behövs ett rättsligt tillstånd. För att säkerställa efterlevnad av tillämpliga tidsfrister och samtidigt lämna plats för viss flexibilitet, i fall där detta är objektivt motiverat, är det nödvändigt att, i undantagsfall, tillåta avvikelser enbart om, och i den mån som, den behöriga rättsliga myndigheten i den anmodade medlemsstaten behöver ytterligare tid för att besluta om nödvändiga rättsliga tillstånd. Ett sådant behov skulle till exempel kunna uppstå till följd av en begärans stora omfattning eller komplexiteten i de frågor som tas upp däri.

(13) Det kan vara objektivt motiverat för en medlemsstat att i undantagsfall neka begäranden om information som skickats till den gemensamma kontaktpunkten. För att säkerställa att de system som inrättas genom detta direktiv fungerar effektivt bör sådana fall anges utförligt och tolkas restriktivt. Om endast delar av den information som en sådan begäran avser berör skälen till att neka begäran bör resterande information lämnas inom den tidsfrist som fastställs i detta direktiv. Det bör ges möjlighet att be om klargöranden, vilket bör avbryta tillämpliga tidsfrister. En sådan möjlighet bör dock endast finnas om ett klargörande är objektivt nödvändigt och proportionerligt till följd av att begäran om information annars skulle ha nekats av något av de skäl som anges i detta direktiv. I strävan efter ändamålsenligt samarbete bör det även vara möjligt att begära nödvändiga klargöranden i andra situationer, dock utan att tidsfristen avbryts.

(14) För att möjliggöra nödvändig flexibilitet mot bakgrund av att de operativa behoven kan variera i praktiken, bör det finnas två andra metoder för att utbyta information, utöver begäranden om information som skickas till gemensamma kontaktpunkter. Den första metoden är spontant tillhandahållande av information, dvs. på gemensamma kontaktpunkters eller brottsbekämpande myndigheters egna initiativ utan föregående begäran. Den andra metoden är tillhandahållande av information i samband med begäranden om information som skickas antingen av gemensamma kontaktpunkter eller brottsbekämpande myndigheter, men inte till den gemensamma kontaktpunkten, utan i stället direkt till en annan medlemsstats brottsbekämpande myndigheter. För båda dessa metoder bör endast ett begränsat antal minimikrav fastställas, särskilt beträffande att hålla de gemensamma kontaktpunkterna underrättade och, vid tillhandahållande av information på eget initiativ, i vilka situationer information ska lämnas och på vilket språk.

(15) Kravet på rättsligt förhandstillstånd för tillhandahållande av information kan vara ett viktigt skydd. Medlemsstaternas rättssystem skiljer sig åt i detta avseende, och direktivet bör inte tolkas som att det påverkar krav som fastställs enligt nationell rätt, utöver införandet av kravet på att inhemska utbyten och utbyten mellan medlemsstater behandlas likvärdigt, i fråga om både innehåll och förfarande. I syfte att minimera eventuella förseningar och komplikationer i samband med tillämpningen av ett sådant krav bör den gemensamma kontaktpunkten eller de brottsbekämpande myndigheterna, enligt vad som är tillämpligt, i den behöriga rättsliga myndighetens medlemsstat vidta alla praktiska och rättsliga åtgärder, i förekommande fall i samarbete med den gemensamma kontaktpunkten eller de brottsbekämpande myndigheterna i den medlemsstat som begärt informationen, för att erhålla det rättsliga tillståndet så snart som möjligt.

(16) Det är särskilt viktigt att skyddet av personuppgifter, i enlighet med unionsrätten, säkerställs i samband med alla utbyten av information enligt detta direktiv. Bestämmelserna i detta direktiv bör därför anpassas till Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680[60]. Det bör särskilt anges att de personuppgifter som utbyts mellan gemensamma kontaktpunkter och brottsbekämpande myndigheter fortsatt ska begränsas till de kategorier av personuppgifter som förtecknas i avsnitt B punkt 2 i bilaga II till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/794[61]. Personuppgifter bör dessutom, i möjligaste mån, delas in efter grad av korrekthet och tillförlitlighet, där sakförhållanden bör särskiljas från personliga bedömningar, för att säkerställa såväl skydd för enskilda som kvaliteten och tillförlitligheten hos de uppgifter som utbyts. Om det visar sig att personuppgifter är felaktiga bör de rättas eller raderas utan dröjsmål. Sådan rättelse eller radering, och all övrig behandling av personuppgifter i samband med verksamhet enligt detta direktiv, bör genomföras i enlighet med tillämpliga bestämmelser i unionsrätten, i synnerhet Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679[62], eftersom bestämmelserna i dessa inte påverkas av detta direktiv.

(17) För att gemensamma kontaktpunkter ska kunna tillhandahålla information på ett adekvat och snabbt sätt, antingen på begäran eller på eget initiativ, är det viktigt att relevanta tjänstemän i de medlemsstater som berörs förstår varandra. Språkbarriärer hindrar ofta gränsöverskridande utbyten av information. Bestämmelser bör därför fastställas om vilka språk som ska användas för begäranden om information som skickas till gemensamma kontaktpunkter, för den information som gemensamma kontaktpunkter ska tillhandahålla och för all övrig kommunikation i detta avseende, såsom nekanden och klargöranden. Dessa bestämmelser bör hitta en balans mellan, å ena sidan, respekten för den språkliga mångfalden i unionen och att begränsa kostnaderna för översättning så mycket som möjligt och, å andra sidan, operativa

---

60 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF (EUT L 119, 4.5.2016, s. 89).

61 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/794 av den 11 maj 2016 om Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (Europol) och om ersättande och upphävande av rådets beslut 2009/371/RIF, 2009/934/RIF, 2009/935/RIF, 2009/936/RIF och 2009/968/RIF (EUT L 135, 24.5.2016, s. 53).

62 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

behov vad gäller adekvata och snabba gränsöverskridande informationsutbyten. Medlemsstaterna bör därför upprätta en förteckning över ett eller flera av unionens officiella språk som de själva väljer och som även ska innehålla ett språk som i allmänhet förstås och används av många, dvs. engelska.

(18) Ytterligare utveckling av Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (*Europol*) som unionens nav för brottsinformation är en prioritet. Av det skälet bör Europol alltid få en kopia när information eller relaterad kommunikation utbyts, oberoende av om det görs till följd av en begäran om information som skickas till en gemensam kontaktpunkt eller brottsbekämpande myndighet eller på eget initiativ, dock endast i den mån informationen avser brott som omfattas av Europols mål. I praktiken kan detta göras genom att som standard kryssa i motsvarande ruta för Siena.

(19) Den växande användningen av kommunikationskanaler för överföring av information om brottsbekämpning mellan medlemsstater och för kommunikation i samband med detta bör åtgärdas, eftersom det hindrar att sådan information utbyts på ett adekvat och snabbt sätt. Det bör därför vara obligatoriskt att använda den nätapplikation för säkert informationsutbyte som kallas Siena, som förvaltas av Europol i enlighet med förordning (EU) 2016/794, för alla överföringar och all kommunikation enligt detta direktiv, däribland sändning av begäranden om information till gemensamma kontaktpunkter och direkt till brottsbekämpande myndigheter, tillhandahållande av information efter sådana begäranden och på eget initiativ, meddelanden om nekanden och klargöranden samt kopior till gemensamma kontaktpunkter och Europol. För det syftet bör alla gemensamma kontaktpunkter, liksom alla brottsbekämpande myndigheter som kan ingå i sådana utbyten, vara direkt anslutna till Siena. För detta avseende bör dock en övergångsperiod föreskrivas för att Siena ska kunna lanseras fullt ut.

(20) I syfte att förenkla, underlätta och bättre hantera informationsflöden bör varje medlemsstat inrätta eller utnämna en gemensam kontaktpunkt med behörighet att samordna informationsutbyten enligt direktivet. De gemensamma kontaktpunkterna bör särskilt bidra till att minska fragmenteringen bland de brottsbekämpande myndigheterna, särskilt vad gäller informationsflöden, till följd av det ökande behovet av att tillsammans bekämpa gränsöverskridande brottslighet såsom narkotikahandel och terrorism. För att gemensamma kontaktpunkter ska kunna fullgöra sin samordningsfunktion på ett ändamålsenligt sätt i samband med gränsöverskridande utbyten av information för brottsbekämpande ändamål enligt detta direktiv bör de tilldelas ett antal specifika, minsta uppgifter samt ha en minsta kapacitet.

(21) De gemensamma kontaktpunkternas kapacitet bör inbegripa tillgång till all information som finns tillgänglig inom den egna medlemsstaten, däribland genom att ha användarvänlig tillgång till alla relevanta databaser och plattformar i unionen och internationellt i enlighet med bestämmelserna i tillämplig unionsrätt och nationell rätt. För att kunna uppfylla kraven i detta direktiv, i synnerhet de som avser tidsfrister, bör de gemensamma kontaktpunkterna tilldelas tillräckliga resurser, däribland tillräcklig översättningskapacitet, och vara i drift dygnet runt. För detta ändamål kan en mottagningstjänst som kan granska, behandla och översända inkommande begäranden om information öka de gemensamma kontaktpunkternas effektivitet och ändamålsenlighet. Denna kapacitet bör även omfatta att alltid ha rättsliga myndigheter med behörighet att bevilja nödvändiga rättsliga tillstånd till de gemensamma kontaktpunkternas förfogande. I praktiken kan detta göras genom att exempelvis säkerställa sådana rättsliga myndigheters fysiska närvaro eller funktionella

tillgänglighet, antingen på plats hos den gemensamma kontaktpunkten eller tillgängliga direkt på telefon.

(22) För att de gemensamma kontaktpunkterna ska kunna fullgöra sin samordningsfunktion enligt detta direktiv på ett ändamålsenligt sätt bör de bestå av företrädare för nationella brottsbekämpande myndigheter vars deltagande är nödvändigt för adekvata och snabba informationsutbyten enligt detta direktiv. Det är upp till varje medlemsstat att besluta om den exakta organisation och sammansättning som behövs för att uppfylla kravet, men sådana företrädare kan omfatta polis, tull eller andra brottsbekämpande myndigheter med behörighet att förebygga, upptäcka eller utreda brott, liksom möjliga kontaktpunkter för regionala eller bilaterala kontor, såsom sambandsmän och attachéer som är placerade i eller utsända till andra medlemsstater och relevanta brottsbekämpande myndigheter på unionsnivå, såsom Europol. För ändamålsenlig samordning bör de gemensamma kontaktpunkterna dock som minst bestå av företrädare för den nationella Europolenheten, Sirenekontoret, enheten för passagerarinformation och Interpols nationella centralbyrå, i enlighet med relevant lagstiftning och utan att det påverkar att detta direktiv inte är tillämpligt på informationsutbyten som specifikt regleras av sådan unionslagstiftning.

(23) De gemensamma kontaktpunkternas införande och drift av ett enda elektroniskt ärendehanteringssystem med vissa minsta funktioner och kapacitet behövs för att de ska kunna utföra de uppgifter som föreskrivs i detta direktiv på ett ändamålsenligt och effektivt sätt, särskilt vad gäller informationsförvaltning.

(24) För att möjliggöra nödvändig övervakning och utvärdering av tillämpningen av detta direktiv bör det krävas att medlemsstaterna samlar in och varje år överlämnar vissa uppgifter till kommissionen. Detta krav är nödvändigt, framför allt för att åtgärda bristen på jämförbara uppgifter för kvantifiering av relevanta informationsutbyten och för att underlätta kommissionens rapporteringsskyldighet.

(25) Den gränsöverskridande karaktären hos brottslighet och terrorism kräver att medlemsstaterna förlitar sig på varandra för att bekämpa sådana brott. Adekvata och snabba informationsflöden mellan berörda brottsbekämpande myndigheter och med Europol kan inte uppnås i tillräcklig utsträckning om medlemsstaterna agerar ensamma. På grund av åtgärdens omfattning och verkningar kan detta uppnås bättre på unionsnivå genom fastställande av gemensamma bestämmelser om informationsutbyte. Unionen kan därmed vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(26) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på Danmark. Eftersom detta direktiv är en utveckling av Schengenregelverket bör Danmark, i enlighet med artikel 4 i det protokollet, inom sex månader efter det att rådet har beslutat om detta direktiv, besluta huruvida landet ska genomföra det i sin nationella lagstiftning.

(27) Detta direktiv utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG[63]. Irland deltar därför i antagandet av detta direktiv, som är bindande för landet.

(28) När det gäller Island och Norge utgör detta direktiv, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket[64], en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 H i rådets beslut 1999/437/EG[65].

(29) När det gäller Schweiz utgör detta direktiv, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket[66], en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 H i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG[67] och artikel 3 i rådets beslut 2008/149/RIF[68].

(30) När det gäller Liechtenstein utgör detta direktiv, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket[69], en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 H i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU[70] och artikel 3 i rådets beslut 2011/349/EU[71].

---

63 Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20).

64 EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

65 Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

66 EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

67 Rådets beslut 2008/146/EG av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 1).

68 Rådets beslut 2008/149/RIF av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska unionens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 50).

69 EUT L 160, 18.6.2011, s. 21.

70 Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011).

71 Rådets beslut 2011/349/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, särskilt om polissamarbete och straffrättsligt samarbete (EUT L 160, 18.6.2011).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Kapitel I

Allmänna bestämmelser

Artikel 1
Innehåll och tillämpningsområde

1. I detta direktiv fastställs bestämmelser för informationsutbyte mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter när det behövs för att förebygga, upptäcka eller utreda brott.

   I detta direktiv fastställs bestämmelser om i synnerhet följande:

   (a) Begäranden om information som lämnas in till de gemensamma kontaktpunkter som medlemsstaterna inrättat eller utnämnt, i synnerhet om innehållet i sådana begäranden, obligatoriska tidsfrister för att tillhandahålla den begärda informationen, skäl för nekande av sådana begäranden och den kommunikationskanal som ska användas i samband med sådana begäranden.

   (b) Tillhandahållande av information på eget initiativ till den gemensamma kontaktpunkten eller de brottsbekämpande myndigheterna i en annan medlemsstat, särskilt i vilka situationer och hur sådan information ska tillhandahållas.

   (c) Den kommunikationskanal som ska användas för alla informationsutbyten och den information som gemensamma kontaktpunkter ska tillhandahållas vad gäller informationsutbyten direkt mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter.

   (d) Inrättandet av, uppgifterna för, sammansättningen av och kapaciteten hos den gemensamma kontaktpunkten, däribland om inrättande av ett enda elektroniskt ärendehanteringssystem för fullgörandet av dess uppgifter.

2. Detta direktiv ska inte tillämpas på informationsutbyten mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter i syfte att förebygga, upptäcka eller utreda brott som regleras specifikt genom andra unionsrättsakter.

3. Det här direktivet ålägger inte medlemsstaterna någon skyldighet att

   a) erhålla information genom tvångsåtgärder, som vidtagits i enlighet med nationell rätt, i syfte att lämna den till de brottsbekämpande myndigheterna i en annan medlemsstat,

   b) lagra information för de ändamål som avses i led a,

   c) tillhandahålla de brottsbekämpande myndigheterna i en annan medlemsstat information som ska användas som bevisning i rättsliga förfaranden.

4. Det här direktivet medför inte någon rättighet att använda den information som tillhandahållits i enlighet med detta direktiv som bevisning i rättsliga förfaranden.

Artikel 2
Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

(1) *brottsbekämpande myndighet*: medlemsstaternas myndigheter med behörighet enligt nationell rätt att förebygga, upptäcka eller utreda brott.

(2) *brott*: något av följande:

(a) Brott som avses i artikel 2.2 i rådets rambeslut 2002/584/RIF[72].

(b) Brott som avses i artikel 3.1 och 3.2 i förordning (EU) 2016/794.

(c) Skattebrott som rör direkta och indirekta skatter, såsom föreskrivet i nationell rätt.

(3) *information*: allt innehåll som avser en eller flera fysiska personer, ett eller flera sakförhållanden eller en eller flera omständigheter av relevans för brottsbekämpande myndigheter i samband med fullgörandet av deras uppgifter enligt nationell rätt för att förebygga, upptäcka eller utreda brott.

(4) *tillgänglig information*: information som den gemensamma kontaktpunkten eller de brottsbekämpande myndigheterna i den anmodade medlemsstaten innehar, eller information som denna gemensamma kontaktpunkt eller dessa brottsbekämpande myndigheter utan tvångsåtgärder kan erhålla från andra myndigheter eller privata parter som är etablerade i den medlemsstaten.

(5) *Siena*: nätapplikationen för säkert informationsutbyte, som förvaltas av Europol och som är utformad för att underlätta informationsutbyte mellan medlemsstaterna och Europol.

(6) *personuppgifter*: personuppgifter enligt definitionen i artikel 4.1 i förordning (EU) 2016/679.

Artikel 3

Principer för informationsutbyte

I samband med alla informationsutbyten enligt detta direktiv ska medlemsstaterna säkerställa att

(a) all relevant information som är tillgänglig för den gemensamma kontaktpunkten eller de brottsbekämpande myndigheterna i medlemsstaterna tillhandahålls den gemensamma kontaktpunkten eller de brottsbekämpande myndigheterna i andra medlemsstater (”principen om tillgänglighet”),

(b) villkoren för att begära information från den gemensamma kontaktpunkten eller de brottsbekämpande myndigheterna i andra medlemsstater, och villkoren för att tillhandahålla den gemensamma kontaktpunkten eller de brottsbekämpande myndigheterna i andra medlemsstater information, är likvärdiga med de villkor som tillämpas för att begära och tillhandahålla liknande information från och till de egna brottsbekämpande myndigheterna (”principen om likvärdig tillgång”),

(c) information som tillhandahålls den gemensamma kontaktpunkten eller de brottsbekämpande myndigheterna i en annan medlemsstat och som är märkt som konfidentiell skyddas av dessa brottsbekämpande myndigheter i enlighet

[72] Rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 18.7.2002, s. 1).

med de krav i den medlemsstatens nationella rätt som medför jämförbar konfidentialitet (”principen om konfidentialitet”).

Kapitel II

Informationsutbyten genom gemensamma kontaktpunkter

Artikel 4

Begäranden om information till den gemensamma kontaktpunkten

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt och, om de så har beslutat, deras brottsbekämpande myndigheter skickar begäranden om information till den gemensamma kontaktpunkten i andra medlemsstater i enlighet med villkoren i punkterna 2–5.

   Om en medlemsstat har beslutat att dess brottsbekämpande myndigheter, utöver den gemensamma kontaktpunkten, också får skicka begäranden om information till de gemensamma kontaktpunkterna i andra medlemsstater ska den säkerställa att dessa myndigheter skickar en kopia av dessa begäranden, och all annan kommunikation i samband med dessa, till den gemensamma kontaktpunkten i den medlemsstaten samtidigt som de skickar en sådan begäran.

2. Begäranden om information till den gemensamma kontaktpunkten i en annan medlemsstat ska endast skickas om det föreligger objektiva skäl att anta att

   (a) den begärda informationen är nödvändig och proportionerlig för att uppnå ändamålet i artikel 1.1,

   (b) den begärda informationen finns tillgänglig för de brottsbekämpande myndigheterna i den anmodade medlemsstaten.

3. Av begäranden om information till den gemensamma kontaktpunkten i en annan medlemsstat ska det framgå huruvida begäran är brådskande eller inte.

   Dessa begäranden om information ska anses vara brådskande om det, med hänsyn till alla relevanta sakförhållanden och omständigheter i det aktuella fallet, föreligger objektiva skäl att anta att den begärda informationen uppfyller ett eller flera av följande:

   (a) Den är avgörande för att avvärja ett omedelbart och allvarligt hot mot den allmänna säkerheten i en medlemsstat.

   (b) Den är nödvändig för att skydda en persons grundläggande intressen som är i omedelbar fara.

   (c) Den är nödvändig för att fatta ett beslut som kan inbegripa bibehållande av restriktiva åtgärder som innebär frihetsberövande.

   (d) Den löper överhängande risk att förlora betydelse om den inte tillhandahålls omedelbart.

4. Begäranden om information till den gemensamma kontaktpunkten i en annan medlemsstat ska innehålla alla nödvändiga förklaringar för att de ska kunna behandlas på ett adekvat och snabbt sätt enligt detta direktiv, och de ska innehålla åtminstone följande:

(a) En specifikation av den begärda informationen som är så utförlig som rimligen är möjligt utifrån de rådande omständigheterna.

(b) En beskrivning av i vilket syfte informationen begärs.

(c) Objektiva skäl till att det antas att den begärda informationen finns tillgänglig för de brottsbekämpande myndigheterna i den anmodade medlemsstaten.

(d) En förklaring till sambandet mellan syftet och den eller de personer som informationen avser, i tillämpliga fall.

(e) Skälen till att begäran anses vara brådskande, i tillämpliga fall.

5. Begäranden om information till den gemensamma kontaktpunkten i en annan medlemsstat ska lämnas på ett av de språk som ingår i den förteckning som upprättats av den anmodade medlemsstaten och offentliggjorts i enlighet med artikel 11.

Artikel 5

Tillhandahållande av information i enlighet med begäranden till den gemensamma kontaktpunkten

1. Om inte annat följer av punkt 2 i denna artikel och av artikel 6.3 ska medlemsstaterna säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt tillhandahåller den information som begärs i enlighet med artikel 4 så snart som möjligt och under alla omständigheter inom följande tidsfrister, i enlighet med vad som är tillämpligt:

(a) Åtta timmar, för brådskande begäranden avseende information som finns tillgänglig för de brottsbekämpande myndigheterna i den anmodade medlemsstaten utan att behöva erhålla ett rättsligt tillstånd.

(b) Tre kalenderdagar, för brådskande begäranden avseende information som finns tillgänglig för de brottsbekämpande myndigheterna i den anmodade medlemsstaten och som omfattas av krav på ett rättsligt tillstånd.

(c) Sju kalenderdagar, för alla begäranden som inte är brådskande.

De tidsperioder som fastställs i första stycket ska börja löpa vid mottagandet av begäran om information.

2. Om den begärda informationen enligt nationell rätt i enlighet med artikel 9 endast finns tillgänglig efter erhållande av ett rättsligt tillstånd får den anmodade medlemsstaten avvika från tidsfristerna i punkt 1 i den mån det är nödvändigt för att erhålla ett sådant tillstånd.

I sådana fall ska medlemsstaterna säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt

i) omedelbart meddelar den gemensamma kontaktpunkten eller, i förekommande fall, den brottsbekämpande myndigheten i den begärande medlemsstaten om det förväntade dröjsmålet, med angivelse av längden på det förväntade dröjsmålet och skälen till det, och

ii) därefter håller den uppdaterad och tillhandahåller den begärda informationen snarast möjligt efter att ha erhållit det rättsliga tillståndet.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt tillhandahåller den gemensamma kontaktpunkten eller, i förekommande fall, den brottsbekämpande myndigheten i den begärande medlemsstaten den information som begärts i enlighet

med artikel 4 på samma språk som begäran om information skickades på, i enlighet med artikel 4.5.

Medlemsstaterna ska säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt, när den tillhandahåller den begärda informationen till den brottsbekämpande myndigheten i den begärande medlemsstaten, samtidigt också skickar en kopia av informationen till den begärande medlemsstatens gemensamma kontaktpunkt.

Artikel 6

Nekanden av begäranden om information

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt endast nekar att tillhandahålla den information som begärts i enlighet med artikel 4 om något av följande skäl föreligger:

   (a) Den begärda informationen är inte tillgänglig för den gemensamma kontaktpunkten eller de brottsbekämpande myndigheterna i den anmodade medlemsstaten.

   (b) Begäran om information uppfyller inte kraven i artikel 4.

   (c) Det rättsliga tillstånd som krävs enligt nationell rätt i den anmodade medlemsstaten i enlighet med artikel 9 har nekats.

   (d) Den begärda informationen utgörs av andra personuppgifter än de som omfattas av de kategorier av personuppgifter som avses i artikel 10 i.

   (e) Det föreligger objektiva skäl till att anta att tillhandahållandet av den begärda informationen skulle

      i) strida mot den anmodade medlemsstatens grundläggande säkerhetsintressen,

      ii) äventyra en positiv utgång av en pågående brottsutredning, eller

      iii) i onödan skada intressen som är av grundläggande betydelse för en fysisk eller juridisk person.

   Eventuella nekanden ska enbart avse den del av den begärda informationen som skälen i första stycket avser och ska, i förekommande fall, inte påverka kravet på att tillhandahålla resterande delar av informationen i enlighet med detta direktiv.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt meddelar den gemensamma kontaktpunkten eller, i förekommande fall, den brottsbekämpande myndigheten i den begärande medlemsstaten om nekandet, med angivande av skälen till nekandet, inom de tidsfrister som anges i artikel 5.1.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa ett deras gemensamma kontaktpunkt omedelbart ber den gemensamma kontaktpunkten eller, i förekommande fall, den brottsbekämpande myndigheten i den begärande medlemsstaten om ytterligare klargöranden som behövs för att behandla en begäran om information som annars skulle behöva nekas.

   Tidsfristerna i punkt 5.1 ska upphöra att löpa från och med den tidpunkt då den gemensamma kontaktpunkten eller, i förekommande fall, den brottsbekämpande myndigheten i den begärande medlemsstaten tar emot begäran om klargöranden, till och med den tidpunkt då den gemensamma kontaktpunkten i den anmodade medlemsstaten tar emot klargörandena.

4. Nekanden, skäl till nekanden, begäranden om klargöranden och klargöranden som avses i punkterna 3 och 4, samt all övrig kommunikation i samband med begäranden om information till den gemensamma kontaktpunkten i en annan medlemsstat, ska överlämnas på samma språk som begäranden skickades på, i enlighet med punkt 4.5.

Kapitel III

Övriga utbyten av information

Artikel 7

Tillhandahållande av information på eget initiativ

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt eller brottsbekämpande myndigheter på eget initiativ lämnar all information som finns tillgänglig för dem till den gemensamma kontaktpunkten eller de brottsbekämpande myndigheterna i en annan medlemsstat, om det föreligger objektiva skäl till att anta att sådan information skulle kunna vara av relevans för den medlemsstaten för de ändamål som avses i artikel 1.1. Inget sådant krav ska dock föreligga när skälen i artikel 6.1 c, d eller e gäller med avseende på sådan information.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt eller brottsbekämpande myndigheter, när dessa tillhandahåller information på eget initiativ i enlighet med punkt 1, gör det på ett av de språk som ingår i den förteckning som upprättats av den anmodade medlemsstaten och offentliggjorts i enlighet med artikel 11.

   Medlemsstaterna ska säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt eller brottsbekämpande myndigheter, när dessa tillhandahåller en brottsbekämpande myndighet i en annan medlemsstat sådan information, samtidigt också skickar en kopia av informationen till den gemensamma kontaktpunkten i den andra medlemsstaten.

Artikel 8

Informationsutbyten i enlighet med begäranden som skickas direkt till brottsbekämpande myndigheter

Medlemsstaterna ska säkerställa att, när gemensamma kontaktpunkter eller brottsbekämpande myndigheter skickar begäranden om information direkt till de brottsbekämpande myndigheterna i en annan medlemsstat, den egna gemensamma kontaktpunkten eller de egna brottsbekämpande myndigheterna – samtidigt som de skickar en sådan begäran, tillhandahåller information i enlighet med en sådan begäran eller skickar annan kommunikation i samband med detta – skickar en kopia av informationen till den gemensamma kontaktpunkten i den andra medlemsstaten och, om avsändaren är en brottsbekämpande myndighet, också till den gemensamma kontaktpunkten i den egna medlemsstaten.

Kapitel IV

Ytterligare bestämmelser om tillhandahållande av information i enlighet med kapitlen II och III

Artikel 9

Rättsligt tillstånd

1. Medlemsstaterna får inte kräva rättsliga tillstånd för tillhandahållande av information till den gemensamma kontaktpunkten eller brottsbekämpande myndigheten i en annan medlemsstat i enlighet med kapitlen II och III om inget sådant krav tillämpas för liknande tillhandahållanden av information till den egna gemensamma kontaktpunkten eller de egna brottsbekämpande myndigheterna.

2. Medlemsstaterna ska, om det enligt deras nationella rätt krävs rättsligt tillstånd för att tillhandahålla den gemensamma kontaktpunkten eller den brottsbekämpande myndigheten i en annan medlemsstat information i enlighet med punkt 1, säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt eller deras brottsbekämpande myndigheter utan dröjsmål vidtar alla nödvändiga åtgärder, i enlighet med nationell rätt, för att snarast möjligt erhålla ett sådant rättsligt tillstånd.

3. De begäranden om rättsligt tillstånd som avses i punkt 1 ska bedömas och beslutas om i enlighet med nationell rätt i den behöriga rättsliga myndighetens medlemsstat.

Artikel 10

Ytterligare bestämmelser för information som utgörs av personuppgifter

Medlemsstaterna ska, om deras gemensamma kontaktpunkt eller brottsbekämpande myndigheter tillhandahåller information i enlighet med kapitlen II och III, vilken utgörs av personuppgifter, säkerställa att

i) de kategorier av personuppgifter som lämnas är fortsatt begränsade till de kategorier som förtecknas i avsnitt B.2 i bilaga II till förordning (EU) 2016/794, och att

ii) den egna gemensamma kontaktpunkten eller de egna brottsbekämpande myndigheterna, samtidigt och i den utsträckning det är möjligt, även tillhandahåller nödvändiga delar för att den gemensamma kontaktpunkten eller brottsbekämpande myndigheten i den andra medlemsstaten ska kunna bedöma personuppgifternas grad av korrekthet, fullständighet och tillförlitlighet, samt i vilken utsträckning personuppgifterna är uppdaterade.

Artikel 11

Förteckning över språk

1. Medlemsstaterna ska upprätta och hålla uppdaterad en förteckning över ett eller flera av unionens officiella språk på vilka den egna gemensamma kontaktpunkten vid begäran om information eller på eget initiativ kan tillhandahålla information. Denna förteckning ska innefatta engelska.

2. Medlemsstaterna ska överlämna denna förteckning, samt eventuella uppdateringar, till kommissionen. Kommissionen ska offentliggöra förteckningarna, samt eventuella uppdateringar, i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 12
Tillhandahållande av information till Europol

Medlemsstaterna ska säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt eller brottsbekämpande myndigheter, när de skickar begäranden om information, tillhandahåller information i enlighet med sådana begäranden, tillhandahåller information på eget initiativ eller skickar annan kommunikation i samband med detta i enlighet med kapitlen II och III, samtidigt också skickar en kopia till Europol, i den mån informationen avser brott som omfattas av Europols mål i enlighet med förordning (EU) 2016/794.

Artikel 13
Användning av Siena

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt eller brottsbekämpande myndigheter, när de skickar begäranden om information, tillhandahåller information i enlighet med sådana begäranden, tillhandahåller information på eget initiativ eller skickar annan kommunikation i samband med detta i enlighet med kapitlen II och III eller enligt artikel 12, gör detta genom Siena.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt, liksom alla deras brottsbekämpande myndigheter som kan tänkas delta i informationsutbyte enligt detta direktiv, är direkt anslutna till Siena.

Kapitel V

Gemensamma kontaktpunkter för informationsutbyte mellan medlemsstater

Artikel 14
Inrättande, uppgifter och kapacitet

1. Varje medlemsstat ska inrätta eller utnämna en nationell gemensam kontaktpunkt, vilken ska vara den centrala enhet som ansvarar för att samordna informationsutbyten enligt detta direktiv.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt har befogenhet att fullgöra åtminstone alla av följande uppgifter:
   (a) Ta emot och bedöma begäranden om information.
   (b) Kanalisera begäranden om information till den eller de lämpliga nationella brottsbekämpande myndigheterna och, i förekommande fall, samordna deras behandling av sådana begäranden och tillhandahållandet av information i samband med sådana begäranden.
   (c) Analysera och strukturera information i syfte att tillhandahålla den till gemensamma kontaktpunkter och, i förekommande fall, brottsbekämpande myndigheter i andra medlemsstater.

(d) På begäran eller på eget initiativ tillhandahålla information till gemensamma kontaktpunkter och, i förekommande fall, brottsbekämpande myndigheter i andra medlemsstater i enlighet med artiklarna 5 och 7.

(e) Neka att tillhandahålla information i enlighet med artikel 6 och, vid behov, begära klargöranden i enlighet med artikel 6.3.

(f) Skicka begäranden om information till gemensamma kontaktpunkter i andra medlemsstater i enlighet med artikel 4 och, vid behov, tillhandahålla klargöranden i enlighet med artikel 6.3.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa följande:

(a) Att den gemensamma kontaktpunkten har tillgång till all information som finns tillgänglig för de egna brottsbekämpande myndigheterna, i den mån det är nödvändigt för att den ska kunna fullgöra sina uppgifter enligt detta direktiv.

(b) Att den gemensamma kontaktpunkten fullgör sina uppgifter dygnet runt sju dagar i veckan.

(c) Att den gemensamma kontaktpunkten förses med den personal, de resurser och den kapacitet, däribland för översättning, som behövs för att den ska kunna fullgöra sina uppgifter på ett adekvat och snabbt sätt i enlighet med detta direktiv och i synnerhet inom de tidsfrister som fastställs i artikel 5.1.

(d) Att de rättsliga myndigheterna med behörighet att bevilja de rättsliga tillstånd som krävs enligt nationell rätt i enlighet med artikel 9 finns tillgängliga för den gemensamma kontaktpunkten dygnet runt sju dagar i veckan.

4. Inom en månad efter inrättandet eller utnämningen av den gemensamma kontaktpunkten ska medlemsstaterna meddela kommissionen om detta. De ska uppdatera denna information vid behov.

Kommissionen ska offentliggöra dessa meddelanden, samt eventuella uppdateringar, i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 15

Sammansättning

1. Medlemsstaterna ska fastställa den gemensamma kontaktpunktens organisation och sammansättning på ett sådant sätt att den kan fullgöra sina uppgifter enligt detta direktiv på ett ändamålsenligt och effektivt sätt.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att den gemensamma kontaktpunkten består av företrädare för nationella brottsbekämpande myndigheter vars deltagande är nödvändigt för adekvata och snabba informationsutbyten enligt detta direktiv, inbegripet åtminstone följande, i den mån den berörda medlemsstaten är bunden av relevant lagstiftning att inrätta eller utnämna sådana enheter eller kontor:

a) Den nationella Europolenhet som inrättas genom artikel 7 i förordning (EU) 2016/794.

b) Det Sirenekontor som inrättas genom artikel 7.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862[73].

c) Den enhet för passagerarinformation som inrättas genom artikel 4 i direktiv (EU) 2016/681.

d) Interpols nationella centralbyrå som inrättas genom artikel 32 i stadgan för Internationella kriminalpolisorganisationen – Interpol.

Artikel 16
Ärendehanteringssystem

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras gemensamma kontaktpunkt inrättar och driver ett enda elektroniskt ärendehanteringssystem som databas så att den gemensamma kontaktpunkten kan fullgöra sina uppgifter enligt detta direktiv. Ärendehanteringssystemet ska ha åtminstone följande funktioner och kapacitet:

a) Registrering av inkommande och utgående begäranden om information som avses i artiklarna 5 och 8 och all övrig kommunikation med gemensamma kontaktpunkter och, i förekommande fall, brottsbekämpande myndigheter i andra medlemsstater avseende sådana begäranden, däribland information om nekanden och begäranden om och tillhandahållande av sådana klargöranden som avses i artikel 6.2 respektive artikel 6.3.

b) Registrering av kommunikation mellan den gemensamma kontaktpunkten och nationella brottsbekämpande myndigheter, i enlighet med artikel 15.2 b.

c) Registrering av tillhandahållanden av information till den gemensamma kontaktpunkten och, i förekommande fall, till de brottsbekämpande myndigheterna i andra medlemsstater i enlighet med artiklarna 5, 7 och 8.

d) Korskontroll av inkommande begäranden om information som avses i artiklarna 5 och 8 mot information som finns tillgänglig för den gemensamma kontaktpunkten, däribland information som tillhandahålls i enlighet med artikel 5.3 andra stycket och artikel 7.2 andra stycket, och annan relevant information som registrerats i ärendehanteringssystemet.

(e) Säkerställande av adekvata och snabba uppföljningar av inkommande begäranden om information som avses i artikel 4, i synnerhet för att respektera de tidsfrister för tillhandahållande av begärd information som fastställs i artikel 5.

(f) Interoperabilitet med Siena, framför allt för att säkerställa att inkommande kommunikation genom Siena kan registreras direkt i, och att utgående kommunikation genom Siena kan skickas direkt från, ärendehanteringssystemet.

(g) Generering av statistik om utbyten av information enligt detta direktiv för utvärdering och övervakning, särskilt för det ändamål som avses i artikel 17.

[73] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862 av den 28 november 2018 om inrättande, drift och användning av Schengens informationssystem (SIS) på området polissamarbete och straffrättsligt samarbete, om ändring och upphävande av rådets beslut 2007/533/RIF och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1986/2006 och kommissionens beslut 2010/261/EU (EUT L 312, 7.12.2018, s. 56).

(h) Loggning av åtkomst och annan behandling av informationen i ärendehanteringssystemet, för ansvarsskyldighet och cybersäkerhet.

2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att alla risker med ärendehanteringssystemet som rör cybersäkerhet, i synnerhet i fråga om arkitektur, styrning och kontroll, hanteras och åtgärdas aktsamt och ändamålsenligt samt att det finns lämpliga skyddsåtgärder mot obehörig åtkomst och missbruk.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att personuppgifter som behandlas av den gemensamma kontaktpunkten endast lagras i ärendehanteringssystemet så länge som är nödvändigt och proportionerligt för de ändamål för vilka personuppgifterna behandlas samt att de därefter raderas utan att kunna återställas.

Kapitel VI

Slutbestämmelser

Artikel 17
Statistik

1. Medlemsstaterna ska senast den 1 mars varje år tillhandahålla kommissionen statistik över informationsutbyten med andra medlemsstater enligt detta direktiv.

2. Statistiken ska åtminstone omfatta

a) antalet begäranden om information som den gemensamma kontaktpunkten och de brottsbekämpande myndigheterna har skickat,

b) antalet begäranden om information som tagits emot och besvarats av den gemensamma kontaktpunkten och de brottsbekämpande myndigheterna, uppdelade i brådskande och icke-brådskande begäranden och per medlemsstat som mottagit informationen,

c) antalet begäranden om information som nekats i enlighet med artikel 6, uppdelade per begärande medlemsstat och per skäl för nekande,

d) antalet ärenden i vilka de tidsfrister som avses i artikel 5.1 avveks från till följd av att rättsliga tillstånd behövdes i enlighet med artikel 5.2, uppdelade per medlemsstat som skickat de berörda begärandena om information.

Artikel 18
Rapportering

1. Kommissionen ska, senast den *[ikraftträdandedatum + 3 år]*, lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om genomförandet av detta direktiv.

2. Kommissionen ska, senast den *[ikraftträdandedatum + 5 år]*, lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om direktivets ändamålsenlighet och effektivitet. Kommissionen ska ta hänsyn till den information som lämnats av medlemsstaterna och annan relevant information avseende införlivandet och genomförandet av detta direktiv. På grundval av denna utvärdering ska kommissionen besluta om lämpliga uppföljningsåtgärder, däribland, vid behov, ett lagstiftningsförslag.

Artikel 19
Ändring av konventionen om tillämpning av Schengenavtalet

Från och med den [*datumet i artikel 21.1 första stycket*] ska konventionen om tillämpning av Schengenavtalet ändras enligt följande:

i) Artikel 39 ska ersättas av detta direktiv i den mån den artikeln avser informationsutbyte för det ändamål som avses i artikel 1.1 i detta direktiv.

ii) Artikel 46 ska utgå.

Artikel 20
Upphävande

Rambeslut 2006/960/RIF ska upphöra att gälla från och med den [det datum som avses i artikel 21.1 första stycket].

Hänvisningar till rambeslutet skall betraktas som hänvisningar till motsvarande bestämmelser i detta direktiv.

Artikel 21
Införlivande

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den [*dag för ikraftträdande + 2 år*]. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

   De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den dagen. De ska dock tillämpa artikel 13 från och med den [*dag för ikraftträdande + 4 år*]

   När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 22
Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 23
Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
Ordförande	*Ordförande*